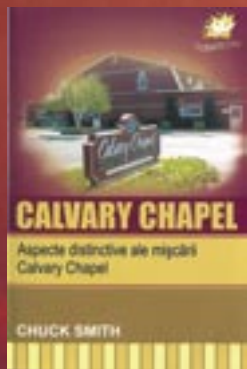

LUMINĂTORUL

Revista Asociației Bisericilor Baptiste din SUA și Canada
Anul 92 Nr. 6 - Iunie - Iulie 2006

Convenția RBA
1-4 Septembrie 2006 la Sacramento!

ENIGMA INTELECTULUI ENFEU

Ordinare la Tennessee

Instalare de nou păstor la mento

„DRAGOSTEA”
MAREA PORTĂ A BISERICII

Socialiștii spanioli cer
drepturile omului pentru maimuțe

„Voi sunteți lumina lumii. ... să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” - Matei 5:14,16

Din cuprins

Cu defect	3
Dragostea, marea forță a bisericii	4
Gândirea baptistă în Europa	7
Zidirea bisericii	8
Răspunsul meu - Billy Graham	11
Enigma intelectului evreu	12
Programe de vize temporare	15
Știri de la Detroit	18
Vremea epidemiilor	20
Interviul lunii	22
Drepturi pentru maimuțe	24
Charles T. Studd	26
Maxime, cugetări	27
Știri din Asociație	28
Știri de pretutindeni	30

Colaborare

Asociația este un loc de lucrare împreună. Mulțumim celor care au îmbogățit paginile acestei reviste cu contribuțiile lor. Tuturor celorlalți le spunem:

„Așteptăm materialele voastre trimise pentru publicare!“

Vă rugăm să ne trimiteți știri, articole, traduceri, informații și studii pe adresa: danbranz@sbcglobal.net Folosiți un font cu caractere românești.

Calendar

Dupa traditie, Congresul Asociatiei va fi gazduit anul acesta de bisericile de pe Coasta de Vest, mai precis, de bisericile din Sacramento. Multumim bisericii Betel si fratelui Doru Aninoiu pentru dispozitia si bucuria de a gazdui acest eveniment important al Asociatiei, in colaborare cu celelalte biserici din Sacramento. Lucrarile Congresului se vor desfasura intre 1-4 Septembrie. Va vom comunica detalii in curand. Va asteptam si anul acesta la sarbatoarea bisericilor noastre. - Președinte, Liviu Țiplea

Prețul unei reviste este de \$2.00 (\$25.00 pe an).

Încurajăm abonarea „in bulk“ - pe biserici.

Abonamentele se fac la: Ion Cotârlă - Casier administrativ
3015 W. Kilburn Rd. Rochester Hills, Mi. 48306
Ioncotarla@hotmail.com

„Luminătorul“

Revista Asociației Bisericilor Baptiste
Române din USA și Canada.

48 biserici - 5500 de membrii

Președinte:

Liviu Țiplea (626) 839-5432
liviutiplea@verizon.net

Vicepreședinte Est:

George Dancea (847) 774-6199
gdancea@comcast.net

Vicepreședinte Vest:

Daniel Branzai (714) 670-7772
danbranz@sbcglobal.net

Vicepreședinte Canada: Ionel Păsui
(519) 743-4736

Secretar:

Petre Ordeanu

Departamentul de misiune

Teofil Cocian (770) 640-7460
tcocian@hotmail.com

Sandu Popa, Dan Paul, Mark Hobavcovici

Departamentul de sfătuire

Viorel Clintoc (330) 896-1552
vclintoc@hotmail.com

Iosif Serac (510) 351-1329
Octavian Doboș (623) 376-6808

Casier administrativ:

Ion Cotarla (248) 373-7324
ioncotarla@hotmail.com

Casier misiune:

Moise Filipescu (818) 240-5119
drfilipescu@yahoo.com

Școala Duminicală:

Eusebiu Rusu (503)-521-9853
erusu50@yahoo.com

Editor al revistei:

Daniel Branzai (714) 670-7772
danbranz@sbcglobal.net

Tipar și expediere

Teofil Cocian - Atlanta

Correspondenți:

Teofil Cocian - Atlanta
Nelu Ciorbă - Portland
Liviu Țiplea - Los Angeles
Ioan Ciobotă - Timișoara
George Dancea - Chicago

„Cu defect ...”

„Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Christos, așa iertați-vă și voi.” Coloseni 3:13

„Majoritatea marilor magazine au un departament cu produse ieftinite pe a căror etichetă scrie: „Cu defect”. Acestea pot avea o pată care nu mai iese, un mâner lipsă ori un picior șubred. Nu ți se spune unde este defectul - trebuie să-l cauți - iar produsul odată cumpărat, nu mai poate fi returnat sau schimbat, iar banii nu se mai restituie. Oprește-te și privește în jur. Viața se desfășoară într-un astfel de departament. Gândește-te la cei pe care-i cunoști și-i iubești. Nu sunt „puțin asimetrici”? Un „defect” aici, o mică dâră de decepție acolo, un temperament vulcanic sau o atitudine pasivă sau agresivă... Dacă ești în căutarea perfecțiunii, ai greșit raionul! Singura modalitate prin care poți avea o relație cu cineva este să iubești acea persoană „așa cum se găsește”. Nu crede mitul care spune că majoritatea oamenilor sunt normali (orice ar însemna asta) cu excepția celor din viața ta. Datorită acestor concepții eronate relațiile devin o tentativă continuă de a-i corecta și controla pe ceilalți sau de a pretinde că sunt ceea ce nu sunt. Thomas Merton a spus: „A iubi înseamnă a permite celor dragi să fie exact ceea ce sunt fără a încerca să-i schimbăm pentru a se încadra în tiparele noastre. Altfel iubim doar reflecția propriei noastre persoane în ei.” Garantul maturității reprezintă admiterea faptului că nimeni nu este perfect și iubirea semenilor în ciuda neajunsurilor lor. Pavel a spus: „...iertați-vă unii pe alții...”, iar atunci când descoperim greșelile altora, nu vom fi dezamăgiți. Însă mai există un lucru ce trebuie învățat. Care este acesta? Și tu ești parte a raionului produselor cu defecte!

Aceste cuvinte m-au pus pe gânduri. Ajută-mă Doamne să pot să mă uit la mine și la greșelile mele înainte de a mă uita la greșelile altora. Dă-mi putere de a accepta și a mă ruga pentru ei în loc să-i judec! Mulțumesc, Doamne Isuse ...“

Acest text preluat de pe Internet este o pledoarie pentru îngăduință. Îngăduința nu trece cu vederea, cum cred unii. Ea nu este nici oarbă și nici ușor de dus de nas. Îngăduința vede foarte bine și înțelege foarte bine. Ea știe cu cine are de a face și la ce trebuie să se aștepte. Caracteristica unică prin care se deosebește de vinovata toleranță este faptul că ea anticipează și dorește o schimbare în mai bine.

Maxime:

Critica este constructivă atunci când eu te critic pe tine și distructivă ori de câte ori tu mă critici pe mine.

N-ar trebui să critici inteligența soției tale; nu uita pe cine a ales de soț ...

Un critic este unul care vrea ca tu să pictezi, să cânti, să scrii sau să joci așa cum ar face el,... dacă ar putea.

A exista înseamnă a fi supus criticii. A face ceva înseamnă a-ți dubla șansele de a fi criticat. A lua atitudine înseamnă a te expune să fii inundat de critici. Nici măcar, Isus Christos, desăvârșitul fără păcat, n-a scăpat de critică.

Când criticăm pe cineva, îl imobilizăm în trecut, când ne rugăm pentru el îl slobozim în viitor.

„DRAGOSTEA” MAREA PORTĂ A BISERICII

(continuare din numărul trecut)

MAREA IMPORTANTĂ A DRAGOSTEI

Cine ar putea să arate îndeajuns marea importanță a dragostei în viața bisericii ? Fără ea, biserica nu e biserică, ci e o sinagogă a Satanei. E ca o candelă fără ulei, e o lumânare stinsă. E organizație, nu organism. E lucrare omenească, nu operă dumnezeiască. Răceala și absența de la orele de rugăciune din biserici arată, fără vorbe, marea nevoie de dragoste. Biserica e în criză. Apostolul Pavel în 1 Corinteni 13, arată că cea mai strălucită vorbire omenească sau chiar vorbirea în limba îngerilor, fără dragoste, e egală cu nimic. Cum ar trebui ca toți vorbitorii și chiar toți credincioșii să aibe belșug de dragoste, pentru ca toate cuvintele rostite de ei, să poată ajunge la inima altora ?! Fără dragoste credința, dărnicia și chiar jertfirea trupului nu folosesc la nimic. Oare de ce nu învățăm adevărul acesta simplu? Dragostea e ingredientul, e mărturia fără grai că ești din Dumnezeu, e dovada că Îl ai pe El în inimă. Poetul N.Carpene spunea într-o poezie:

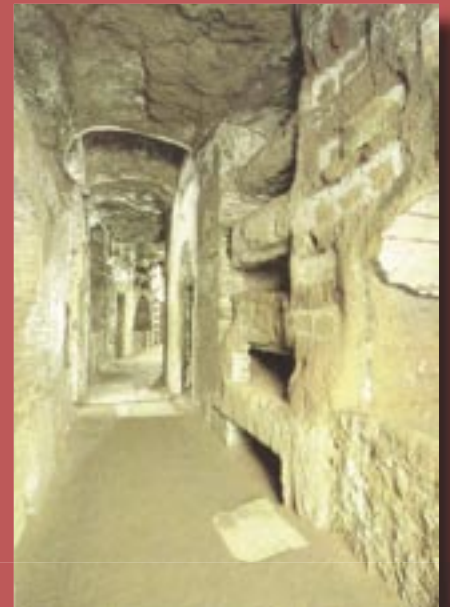
„Poți pământu-n mâini să-l ții,
poți să mori și să învii
Poți domn mare ca să fii
și stăpân pe fire,
Poți să scazi și poți să crești,
poți vorbi în limbi cerești,
Dar să știi: nimic nu ești,
dacă n-ai iubire.
Poți să știi să scapi de rele,
ori să știi să numeri stele,
Și din lume toate cele

să le ai în știre;
Dar ești clopot de aramă,
un tun groaznic ce dărâmă
Și-o mânia ce sfărâmă,
dacă n-ai iubire.
De-ai avea toată știința,
de sub cer toată credința,
Ca să schimbi la munți ființa,
numai cu-o zâmbire;
Nu ești faclă, nici suspin,
nici durere, nici alin;
Ești ca cel mai aspru spin,
dacă n-ai iubire.
De ți-ai da averea toată
pentru cei lipsiți din gloată,
Corpu-ți fie-ntins pe roată,
ori adus jertfire;
Nu ești nici măcar pitic,
ești sub stele cel mai mic,
Ești nimic, nimic, nimic,
dacă n-ai iubire.“

Dacă fără dragostea divină suntem nimic, oare nu ar trebui să strigăm către Domnul pentru această dragoste, care azi lipsește așa de mult? Apostolul Petru a scris: „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții“ (2 Pet.4:8). Oare e fierbinte dragostea noastră ? Oare nu ar trebui să stăm mai mult în fața Domnului pentru această forță mare a dragostei ? Nu rugăciuni formale, ci agonizare pe genunchi pentru noi, pentru cei dragi, pentru biserică, pentru românii împrăștiați pe aceste meleaguri? Creștinii la început aveau o religie a inimii; azi au o religie a capului, a rațiunii, și rațiunea e rece, înghețată. De aceea, inima nu le este copleșită de sfânta

bucurie a mântuirii și nici ochii nu le varsă lacrimi pentru starea înspăimântătoare a altora ce merg în iad. Azi durerea pentru bieții păcătoși se numește sentimentalism.

John R. Rice, predicator din secolul trecut, în cartea sa „Focul câștigătorului de suflete“, spune la pag. 32, că el la început de multe ori predica cu lacrimi și ruga poporul să se întoarcă la Dumnezeu. Lacrimile îi curgeau șiroaie și era așa de copleșit încât uneori abia mai putea vorbi.

Creștinii trăind în dragoste, s-au înmulțit nespus de mult. Deși erau urmăriți și secerăți de martiraj, ei coborau sub pământ pentru închinăciune. Catacombele erau pline cu binecuvântații urmași ai Celui răstignit, gata în orice zi să fie și ei martirizați.

Alți predicatori de pe acea vreme l-au batjocurit că e prea sentimental și atunci s-a rugat Domnului să fie mai stăpân pe sine, și Domnul i-a luat lacrimile. Predicile lui au fost uscate, dar și rezultatul lor a fost uscat. După un timp, și-a dat seama de sterpiciunea lui și din nou s-a aruncat pe genunchi și s-a rugat Domnului să-i zdrobească inima, chiar dacă aceasta înseamnă lacrimi și tremor în voce. El spunea că și cei de azi ar trebui să strige ca Ieremia altădată: „O, de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu” (Ier. 9:1). Inimile împietrite de afară nu pot fi zdrobite de inimile împietrite din lăuntru. Profesionalismul a înlocuit vocația. Unde e Knox, care îngenunchiat striga către Domnul: „Dă-mi Scoția sau mor”? Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mulți s-a răcit. O, Doamne, ai milă de noi !

Dragostea e foc ce luminează, foc ce strigă altora. Și oamenii aleargă la foc. Aceasta l-a făcut pe Spurgeon, care fusese chemat să ia parte la inaugurarea unei Case de rugăciune, căci dacă vine el, va veni mult popor, să scrie acelor frați: „Dați foc bisericii !” Și ei i-au răspuns că biserica i-a costat mult, cum să-i dea foc ? Și el le-a scris din nou: „Dați foc bisericii, nu zidurilor, și oamenii vor alerga la foc !” În întunericul gros al păcătoșeniei de astăzi e atâta nevoie de foc în vâlvătăi, ca oamenii să se trezească, să-și vadă starea grozavă în care se află. Ce puțin simt credincioșii de azi durerea pentru cei ce aleargă în goană nebună spre iad ! Se pare că nici noi nu mai credem că iadul e groaznic, căci altfel ne-am topi pentru ei ! Când o fiică e bolnavă grav și e dusă la un medic, care e foarte ocupat, mama mijlocește cu lacrimi, stăruiește de el să-i ajute copila. Oare nu e mult mai gravă starea fiului sau a fiicei ce a apucat calea păcatului ? De ce e atâta nepăsare în biserici ? Bogatul în iad se ruga pentru frații lui, mai stăruitor ca mulți creștini. La cele mai multe biserici, azi dragostea e ca un radio stricat, ce servește doar ca mobilă frumoasă în cameră, dar nu mai spune nimic nici la cei din afară, nici la cei dinăuntru.

Dragostea este foc ce încălzește inima. Și toți doresc dragoste, îi simt nevoia. Chiar și cel mai raționalist savant se simte bine unde e dragoste. Pe vremea regimului comunist în România, un medic, asistent universitar, a fost anchetat că de ce s-a pocăit și merge acolo cu ei, niște oameni rămași în urmă, cum ni se spunea. Cu tot felul de amenințări căutau să-l constrângă să nu mai meargă la biserica pocăiților. Răspunsul lui a fost: „Acolo mă simt bine”. Numai în măsura în care cei credincioși ard în dragoste, cei păcătoși vor fi atrași și se vor simți bine în biserică. Nu vorbește, ci forța dragostei, ce provine de la Duhul Sfânt, va face lucrarea aceasta. Acolo e căldură duhovnicească și sufletul obosit tânjește după așa ceva. O, de ne-am da seama !

Dragostea e foc ce aprinde pe alții. Nu slujbele bine rânduite în biserică, nu oratoria, nu argumentele strălucite ale rațiunii aprind pe alții cu dragoste pentru Dumnezeu, ci dragostea ce țâșnește din inimi curate, pline de Duhul Sfânt. Păcătoșii mântuiți ce cântă cu fețele transfigurate de dragoste pentru Preaiubitul lor, care și-a dat viața pentru ei, trezesc pe alții. Oamenii își dau seama de deșertăciunea

creștinismului lor și ajung să dorească și ei un creștinism viu, o trăire a dragostei în plinătatea ei de har.

Un ateu francez fiind în vacanță în Germania și trecând pe lângă un locaș de închinăciune, a intrat doar să vadă o biserică. A nimerit la o biserică fierbinte în dragoste. Nu știa germana, deci n-a înțeles predica. Dar felul cum s-au închinat oamenii aceia, cum au cântat, căldura cu care a vorbit vestitorul Evangheliei, i-a topit inima lui înghețată și el s-a predat Domnului. Și-a dat seama că ei au o relație vie cu un Dumnezeu viu, relație pe care și el o dorea. Creștinismul viu aprinde pe alții cu creștinism viu, cu foc al dragostei. Cu o lumânare aprinsă poți aprinde mii de alte lumânări. La Congresul Alianței Baptiste Mondiale de la Seul, Coreea de Sud, un stadion întreg a fost iluminat de lumânări mici, căci fiecare delegat avea câte una aprinsă. Să stăruim mai mult în rugăciune pentru a aprinde pe alții. Fața lui Moise era plină de lumină după ce a stat pe munte cu Dumnezeu. Doamne, fă să fim lumini aprinse pentru Tine, Dumnezeu al dragostei !

Templele păgâne erau clădiri grandioase. Pliniu cel Tânăr, guvernatorul Bitiniei, într-o scrisoare adresată împăratului Traian, spunea că templele au rămas goale. Nu frumusețea și arta rece a zidurilor, ci dragostea fierbinte a inimilor e forța ce atrage păcătoșii la Hristos Domnul.

SAMARITEANUL MILOS

Nicholas Dinu

Te coborai spre Ierihon, la vale,
Călcând arar pe drumul șerpuit.
Alătura, asinul tău, agale
Se poticnea în pasu-i istovit.

Era amiaza arșiță cumplită
De parcă zarea-ntreagă luase foc;
Tu, singur pe poteca prăfuită
Părând să-aduci doar hoților noroc.

Și colo, pe drumeag, în cotitură,
Văzuși un om în pulbere căzut
Cu trupul plin de rane și arsură
Zdrobit și frânt de furul nevăzut.

Zăcea în praful aspru și fierbinte
De starea lui păsându-i nimănu;
Bătut și jefuit, fără veșminte,
Că îți venea să plângi de mila lui.

Trecuseră pe-aceeași căărăuie
Un preot de la Templu și-un Levit
Dar n-au dorit în ajutor să-i vie
Și n-au oprit din mersul lor grăbit!

Dar tu, când l-ai văzut, Samaritene
Însângerat și fără de alin
Te-ai aplecat și, cercetând alene,
Ai scos din brâu ulcica ta de vin,

Și căutând mai bine în desagă
Dăduși de untdelemnul de măslină
Apoi în praf, mantaua ta întreagă
O așezași, în lacrimi și suspine,

Și-ngenunchind în focul din țărână,
Privindu-l blând în ochii grei și duși
Îi picurași în suflet stropi de smirnă
Și-o rază de speranță îi dăduși.

Rupând fâșii cămașa ta aleasă,
Cu leac ceresc ce rana o sărută
În mila ta atât de ne-nțeleasă
Îi alinași durerea lui cea mută.

Și ca un medic iscusit și bun,
Ștergându-i ranele cu untdelemn și har,
Cu păs născut în neamul tău străbun
Sărmanului i-ai dat viața iar.

L-ai pus pe măgărușul blând, și-apoi
L-ai dus la hanul cu-ngrijire dulce,
Plătind tu însuți multele-i nevoi
Doar el, firav, în pace să se culce.

Și-ai hotărât, când te vei înturna
Din căile pe unde te va duce soarta,
La orice osteneală ce-a urma
Vei oferi împărățește plata ...

Pe cel căzut acolo-ntre tâlhari
Lăsat să moară în pustiu văpăinic,
Bătut și jefuit de hoți avari,
Tu l-ai milostivit cu harul tainic...

Dar din a vremii lungă istovire
Își puse oare lumea întrebare:
Ce om, în ne-firească dăruire
S-ar cheltui în jertfă salvatoare?

Ci eu Te-aștept cu dor din an în an
Și spun oricui și scriu cu slove mari:
ISUSE, Tu ai fost acel Samaritean
Iar eu eram căzutu-ntre tâlhari.

Gândirea baptistă și spiritul european

– Emil Bartoș

Eseul apărut în
Jurnal Teologic, Volum 4, 2005

Noua Europă unită va aduna laolaltă o diversitate de culturi, oameni, lucruri care trebuie ținute împreună. Ce îi va uni pe acești oameni? Ce reguli vor accepta toți?

Conservatorii, în general, sunt îngrijorați de conceptul de pluralism. Ei sunt cei ce se uită cu jind la valorile tradiționale, care însă și-au pierdut din influență, cum ar fi autoritatea, credința în Dumnezeu, patriotismul, onestitatea, ascultarea de lege, încrederea în viața de familie etc. Liberalii critică și ei individualismul, de aceea propun forme noi de viață comunitară. Ambele tabere se întâlnesc sub umbrela comunitarismului. Toți vorbesc și doresc dobândirea unui sentiment de comuniune și comunitate. Însă, chiar dacă viziunea comuniunii există, problema dificilă e cum să îi motivezi pe oameni la o viață comunitară și să îi scoți din individualism și egoism.

O alternativă ar fi promovarea unui stat neutru din punct de vedere religios. Dar sufocarea sentimentului religios nu ajută nicidecum la realizarea viziunii comunitare. De asemenea, este greu de conceput o societate peștiță religios și unitară în același timp datorită tradiției și principiilor de viață specifice fiecărei religii. Un teren comun este absolut imperios pentru o „Comunitate” Europeană omogenă. Se pare că cei mai mulți analiști tind spre perspectiva pluralismului religios. (Pluralismul

religios nu are aici sensul de acceptare a tuturor religiilor ca posibilități de cunoaștere a adevărului mântuitor. În cazul de față, sensul expresiei este de multitudine de credințe recunoscute de toți ca exprimare a unei societăți libere.)

Trebuie să ținem cont de faptul că există mai multe tipuri de pluralism. Pluralismul de consum se referă la ideile, tradițiile, valorile care se cer pe piață. Ceva este valoros și adevărat dacă găsește adepți. În această formă de pluralism lucrurile nu se mai judecă după criteriile adevărului și logicii, ci după criteriul absorbției pieței. Genul acesta de pluralism poate reprezenta un pericol pentru o comunitate omogenă, din pricina inconsistenței și nefinalizării aspirațiilor spirituale. La celălalt capăt este pluralismul postmodern, care urmărește exact opusul celui de consum. El deconstruiește, critică tradiția și propune în schimb relativismul. „Îți respect adevărul, deci respectă-l și tu pe-al meu”. Numai atunci poate începe dialogul. În acest soi de pluralism se naște relativismul moral. Ajungem astfel la pluralismul dreptății, care presupune că toți oamenii din societate vor binele. Ei împărtășesc un minim de valori fundamentale axate pe tradiții religioase, morale sau filozofice. Toate însă converg într-o dorință comună. Ființele umane se consideră libere, egale, raționale și capabile de cooperare. În această formă de pluralism terenul comun este găsit mai ușor. (Ca exemplu ar sta faptul că toți sunt împotriva torturii.) Provocarea reciprocă ajută, chiar începe dialogul autentic. Este pluralismul care poate încuraja diversitatea și ține comunitatea împreună.

În baza principiilor asumate de-a lungul istoriei lor, creștinii bapțiști pot contribui activ la dezvoltarea unui pluralism al dreptății. O survolare atentă a mărturisirilor de credință baptiste arată că în nici una nu lipsește articolul despre libertatea religioasă. (Noile mărturisiri de credință baptistă includ poziția baptistă față de

probleme contemporane noi: inclusivismul soteriologic, familia, imoralitatea sexuală, adulterul, homosexualitatea, pornografia, avortul etc.)

Articolul afirmă că Dumnezeu este stăpânul conștiinței, și că El dorește ca ea să fie eliberată de robia învățăturilor umane contrare legii dreptății divine. Idealul baptist a rămas în principiu neschimbat: „O biserică liberă într-un stat liber”. Articolul prevede, de asemenea, libertatea de conștiință, care, la rândul ei, implică libertatea religioasă. Ca să lămurim, bapțiștii promovează nu uniformizare religioasă, ci libertatea religioasă. Practic, dacă ar fi să exemplificăm, ei nu cred că statul ar trebui să intervină în viața religioasă. Statul trebuie doar să asigure cadrul pentru drepturi egale și diversitate religioasă.

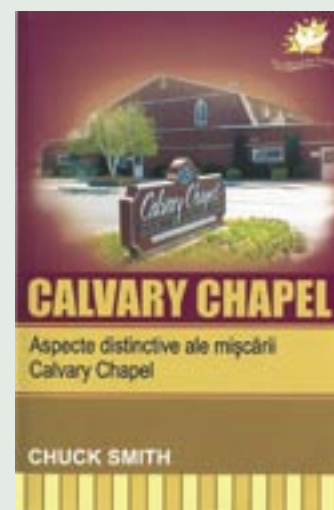
La problema privatizării religiei, gândirea baptistă răspunde cu convingere că adevăratul creștinism nu a fost și nu poate fi privat, ci numai personal. Relațiile personale cu Creatorul și cu celelalte persoane elimină din principiu ideea de privatizare în domeniul spiritual. A fi o persoană înseamnă a căuta împlinirea altei persoane. O astfel de gândire critică a transformat lumea. O astfel de atitudine promovează gândirea baptistă pentru a schimba spiritul secular european.

În fine, problemei pluralismului religios - indiferent că reflectă spiritul european sau spiritul altei zone a lumii - gândirea baptistă îi garantează dialogul și conlucrarea cu toate instituțiile și ideologiile care identifică același teren comun, al afirmării și protejării dreptății și libertății. Mai mult, modelul vieții în Treime, al unității și diversității, al dăruirii reciproce în libertate este modelul spiritual propus spre a fi trăit întâi în Biserică și apoi extins și aplicat în societate. Principiile baptiste ale transformării, libertății și comuniunii pot deveni astfel soluții concrete pentru conturarea unui spirit european creștin, singurul care poate asigura o integrare viabilă.

ZIDIREA BISERICII DUPĂ MODELUL OFERIT DE DUMNEZEU

(carte tradusă de Liviu Țiplea)

și apoi vei începe să manipulezi oamenii. Nu acesta este stilul Bisericii „Calvary Chapel“.

CAPITOLUL 4

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, –zice Domnul oștirilor! –“ (Zaharia 4:6)

O altă caracteristică distinctivă a mișcării „Calvary Chapel“ este stilul simplu, atmosfera relaxată. Nu veți găsi la noi prea multă exaltare emoțională. Noi nu încercăm să motivăm oamenii carnal, și nu suntem dispuși să strigăm în biserică. Această conduită își are rădăcina în încrederea noastră în Isus Christos și în Duhul Sfânt. Noi credem că „dacă Domnul nu zidește o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc“, și de aceea, toată exaltarea și presiunea nu vor realiza nimic. Ne încredem, pur și simplu, în lucrarea Duhului Sfânt și a Domnului Isus, care Își zidește Biserica, potrivit promisiunii Sale.

Dacă am încrederea deplină că este Biserica Lui, că El o va zidi, că El Își va face lucrarea, atunci tot ceea ce îmi rămâne de făcut este să fiu credincios. Trebuie doar să observ lucrarea Lui, și atunci nu mă mai simt opresat, copleșit. Nu mai port toată presiunea poverii lucrării, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu este responsabilitatea mea. Nu este Biserica mea. Este Biserica Lui. Cred că este foarte important să ne reamintim lucrul acesta, pentru că dacă încerci să porți tu povara, vei constata că este prea grea pentru tine. Te vei vedea obligat să creezi tot felul de strategii artificiale,

Cu ani în urmă, în 1969, am cumpărat un acru și jumătate de pământ, doar la o stradă distanță de locul pe care-l avem acum, la intersecția străzilor Sunflower și Greenville. Pe locul acela a fost o școală veche. Am demolat clădirea și am folosit materialele pentru construcția unei capele mici. Pentru că am folosit materialele existente, am reușit să construim capela cu \$40,000, sumă în care s-a inclus și valoarea băncilor. După doi ani, capela s-a dovedit neîncăpătoare. Am ajuns să avem trei servicii duminică dimineața, și să plasăm cinci sute de scaune în curtea Bisericii, iar participanții își parcau mașinile de-a lungul străzii pe o distanță mare. În situația respectivă, am înțeles că trebuia să facem ceva.

Tocmai atunci, parcela de pământ pe care o ocupa „Calvary Chapel“ a ieșit la vânzare. Unul dintre membrii bisericii era agent imobiliar. El a creat un grup de investitori care au cumpărat acești unsprezece acri de proprietate, planificând să scoată un profit. Grupul acesta de investitori a avut mai multe idei cu privire la modul de a folosi această proprietate, dar toate aceste idei au fost respinse de notabilitățile orașului Santa Ana. Ei aveau o datorie de \$ 350,000 pe care nu aveau cu ce s-o plătească. Au ajuns chiar în situația în care nu mai puteau plăti taxele lunare, și în final au pierdut proprietatea.

Agentul imobiliar, care era membru în biserica noastră, a venit la mine și mi-a spus că ar fi

bine ca biserica să cumpere această proprietate. Răspunsul meu a fost: „Ei bine, ce să facem noi cu unsprezece acri?“ El mi-a sugerat că am putea vinde jumătate din proprietate. Apoi, un alt membru al bisericii a venit la mine și mi-a spus că era sigur de faptul că puteam obține această proprietate la \$ 300,000. „Este ridicol!“ i-am răspuns. „Este foarte greu să cred că proprietatea se va vinde la prețul de \$ 300,000 fiindcă banca tocmai a luat această proprietate și a evaluat-o la \$ 350,000. De ce ar vinde la \$ 300,000?“ Atunci el a răspuns: „Ei bine, știu câteva lucruri despre situația doamnei care este proprietara acestui teren. Ea plătește taxe cu dobânda care a rămas de la investitori. Pentru că ei nu au făcut nici o plată, ea practic nu are bani să plătească taxele. Doamna are aproape optzeci de ani, are nevoie de bani lichizi, și cred că dacă facem o ofertă la \$ 300,000, o va accepta“.

„Lucrul acesta sună bine, dar de unde vom face noi rost de \$ 300,000?“ l-am întrebat eu. El a răspuns: „Dacă putem să cumpărăm proprietatea cu \$ 300,000, atunci putem împrumuta jumătate din bani. Banca ne va împrumuta 50% din valoarea proprietății, noi avem \$ 110,000 în bancă, iar eu voi împrumuta bisericii \$ 90,000 fără dobândă pentru un an de zile“. Atunci am răspuns: „Nu va accepta oferta aceasta niciodată“. „Îmi dați voie să-i fac oferta în numele

bisericii?” a întreat el. „Sigur,” am răspuns. Nu după mult timp, am primit un telefon de la acest membru al bisericii, care mi-a spus: „Chuck, doamna a acceptat oferta”. Primul meu gând a fost: „Da, e minunat, dar ce fac acum?”

În acea perioadă, strada Fairview de-abia fusese terminată până la strada Sunflower. Obişnuiam să trec prin intersecția străzilor Fairview și Sunflower în drumul meu spre capela veche. Când treceam prin această intersecție, așteptând săgeata verde la semafor, mă uitam la acest teren imens, și am început să intru în panică. Gândeam în sinea mea: „Da, Dumnezeu a fost bun cu noi. Am plătit toate datoriile, și nu mai datorăm nimănui nimic. Avem \$ 60,000 în bancă, avem un surplus, și lucrurile merg bine. Cum pot să pun biserica în această situație în care să fim datori, plus construcția care urmează să o facem? Ce fac? Unde îmi este capul?”

Mă treceau toate transpirațiile încercând să abordez situația cât mai temeinic, cât mai rațional. Atunci Domnul a vorbit inimii mele, spunându-mi: „A cui este biserica aceasta?” Eu am răspuns, „Da, este biserica Ta”. Atunci El mi-a spus: „Ei bine, atunci de ce te îngrijorezi gândindu-te la faliment?” Și atunci mi-am zis, „Ce sunt eu? Nu eu sunt cel ce va ajunge la faliment. Domnul va ajunge la faliment, și atunci, de ce să mă îngrijorez?” Apoi Domnul mi-a spus: „Cine a creat problema aceasta?” Și eu am răspuns: „Tu ai creat-o. Tu ai adus toți acești oameni în biserică. Tu ai creat această situație în care avem nevoie de mai mult spațiu”. Domnul m-a asigurat că este Biserica Lui și problema Lui. El a creat situația aceasta. Înțelegând astfel lucrurile, îmi redobândeam pacea, până în momentul când ajungeam din nou în această intersecție de străzi. Sunt un om destul de greu de convins, așa că procesul acesta a durat o vreme.

După ce am înțeles că noi suntem Biserica Lui, am fost eliberat de povara îngrijorărilor. Am înțeles că nu eu trebuie să port povara, și

astfel am reușit să mă liniștesc. Este Biserica Lui și El va purta de grijă. Isus a spus: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea” (Matei 16:18). El nu a spus: „Pe această piatră tu vei zidi Biserica Mea”. Trebuie să înțelegem că Biserica este a lui Isus și că El a declarat că Își va zidi Biserica. Când Isus l-a întreat pe Petru: „Mă iubești?” (Ioan 21:16), Petru a răspuns: „Da Doamne, știi că Te iubesc”. Domnul Isus nu i-a spus lui Petru: „Du-te și zidește-Mi Biserica”. În schimb, i-a spus: „Paște oile Mele” – aceasta înseamnă: „poartă-le de grijă”. Este responsabilitatea lui Isus să adauge suflete noi la Biserică, să zidească Biserica. Slujba mea este să iubesc turma, să port de grijă turmei, să supraveghez turma, să hrănesc turma, și să mă încred în Domnul că El va zidi Biserica adăugându-i pe cei ce sunt mântuiți.

Am descoperit că atunci când faci eforturi să câștigi suflete, trebuie să faci și efortul de a păstra pe cei pe care i-ai câștigat. Păstrarea celor câștigați cere un efort foarte mare.

Cu mult timp în urmă eram într-o denominație și mă aflam sub presiunea constantă de a zidi Biserica. Am folosit toate strategiile și programele artificiale care mi-au fost sugerate. Au fost programe de creștere a Bisericii, și le-am încercat pe toate în efortul de a o zidi. Am descoperit cu surprindere că atunci când faci eforturi să câștigi suflete, trebuie să te străduiești și să le menții. Când nu faci eforturi să câștigi, nu trebuie să faci eforturi să păstrezi. Dacă este lucrarea Domnului, dacă El o face, dacă El adaugă, atunci tu nu trebuie să faci eforturi ca lucrurile să evolueze în direcția cea bună. Este vorba de acel efort de a menține lucrarea lui Dumnezeu care îi epuizează pe pastori. Este ceea ce te omoară. Este efortul care te va băga în pământ. Este lucrul care te va conduce spre tot felul de practici aberante. Pentru că ai făcut eforturi să câștigi acest grup, urmează să faci efortul să-l menții, iar această stăruință poate fi epuizantă uneori.

Sunt multe biserici mari în această țară care sunt rezultatul unor programe de creștere a Bisericii. Dar e nevoie să menții acele programe. Trebuie să ungi mereu roțile mașinării cu ulei, să le menții în stare

de funcționare pentru că, altfel, totul se poate prăbuși. Și apoi, tot efortul și intensitatea care sunt necesare să mențină programul te vor ucide în mod sigur. Există multe superbiserici astăzi, dar există de asemenea o mulțime de lideri oboșiți, din cauza eforturilor de a menține ceea ce au zidit.

Efortul de a câștiga suflete nu presupune doar aplicarea celui mai nou program de creștere a Bisericii. Lucrul acesta se poate întâmpla și într-un mediu spiritual în care exaltarea și manipularea emoțională sunt folosite intens. Repet, te găsești într-o situație foarte dificilă, pentru că dacă folosești această tactică a manipulării emoționale pentru a atrage mulțimi, ai intrat pe un drum cu o singură direcție, în care înaintarea devine tot mai dificilă o dată cu progresul. Vezi, dacă faci apel la supranatural și spectacular, și dacă acesta este punctul tău forte, atunci trebuie să continui într-un ritm crescendo, cu experiențe spirituale mai exotice, pentru a putea păstra mulțimea pe care tu ai atras-o recurgând la asemenea fenomene. Experiențele, oricât de atrăgătoare și exotice sunt, obolesc, și ceva în natura noastră umană dorește mereu ceva nou – o schimbare nouă, un nou unghi, o nouă atracție și o nouă putere. E nevoie mereu de mai multă putere pentru a menține același nivel de exaltare și de exuberanță.

Un exemplu: experiența mea cu bărcile a început cu mulți ani în urmă, cu o barcă de patru metri și un motor de 25 cai putere. A fost

(continuare în pag. 10)

extraordinar la început, dar nu pentru multă vreme. Nu a trecut mult și am cumpărat o barcă mai mare, mai puternică, și apoi alta mai avansată. Unde te oprești? Din fericire, eu m-am oprit, dar întotdeauna există ceva mai mult. Un pic mai mare, un pic mai frumos.

Este la fel cu atracția generată de manipularea emoțională. Te emoționezi auzind spunându-se: „Așa vorbește Domnul“ doar de un anumit număr de ori, după care nu mai are același impact asupra ta. Deci, ești presat să faci mereu ceva nou, ceva diferit. În final, poți să ajungi la stări în care să râzi fără control, să latră ca un câine sau să răcnești ca un leu. Uitați-vă la unele biserici care trec de la o practică bizară la alta, și apoi la alta, și apoi la alta. Sunt practici care nu satisfac. Când ceea ce este legitim dispare, începi să apelezi la ceea ce este nelegitim. Trebuie să păstrezi această dorință de noutate prin experiențe din ce în ce mai bizare, diferite, mereu altele.

„Calvary Chapel“ nu caută neobișnuitul, manifestările insolite. Noi nu suntem preocupați de o căutare carnală, de noi programe sau exaltare spirituală pentru a încerca să atragem oameni. Noi ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu, pe care-l învățăm, pe care ne bazăm. Este temelia pe care suntem noi zidiți. Acest Cuvânt este nelimitat în resurse, nepuizabil. Cuvântul te ajută să mergi înainte.

Din acest motiv, noi avem un stil relaxat, neformal, care este reflectat în slujirea noastră. Este Biserica Lui, de aceea noi nu trebuie să transpirăm pentru ea. Nu suntem interesați atât de mult de seminarii care vorbesc despre cum să crești o biserică, cum să crezi o biserică prietenoasă pentru vizitatori, sau cum să dezvolti un plan de perspectivă. Cine știe dacă vom fi aici peste cinci ani. Haideți să slujim astăzi!

Am fost rugat să vorbesc la un seminar formator de lideri, în Phoenix, unui grup de strategii sociali care studiază diferite curente sociale și dezvoltă diferite

planuri pentru biserici la intrarea în noul mileniu. În acest grup de strategii au fost și câteva personalități. Se discuta despre „cum vom putea împlini nevoile pentru viitor și cum putem dezvolta strategii potrivite pentru biserici“.

Bineînțeles că l-am supărat pe moderator când am spus că „filozofia mea este următoarea: „Dacă ceva nu e stricat, nu încerca să repari“. Dumnezeu continuă să binecuvânteze astăzi predicarea Cuvântului Său, Biserica este în continuă creștere, iar Domnul continuă să adauge zilnic pe cei mântuiți la Biserica Lui. El Își onorează Cuvântul așa cum a promis că îl va onora. Atât timp cât Dumnezeu Își onorează Cuvântul, eu mă declar mulțumit și voi continua să învăț Cuvântul. De ce să schimb lucrul acesta? De ce să încerc să remodelez acest lucru dacă funcționează? Dacă va veni și ziua când predicarea Cuvântului nu va mai fi eficientă, atunci Cuvântul lui Dumnezeu a falimentat, și atunci de ce să-l mai învăț?“

Moderatorul a fost supărat pe mine pentru declarația aceasta, iar restul zilei s-a epuizat în schimbul de lovituri la nivel de argumente. Evident, nu am mai fost invitat să vorbesc la asemenea conferințe „minunate“.

Am constatat că după ce am trecut prin întreg Vechiul Testament, ajung flămând și gata să încep Noul Testament. Iar când ajung să termin Noul Testament, abia aștept să încep cu Geneza în Vechiul Testament. Ești mereu zidit de fiecare dată când citești Biblia. Câștigi și înveți tot mai mult de fiecare dată. Tu ești îmbogățit, și Biserica este îmbogățită. Cuvântul nu se învechește niciodată. Nu vei ajunge nici o dată în situația în care să fii nevoit să încerci noi trucuri, sau experiențe noi. Doar Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și puternic, slujește nevoilor spirituale ale oamenilor.

Corul tineretului de la biserica HARUL din Sacramento, a fost în misiune la Arizona pe data de aprilie 29 și 30. Am fost uimiți de felul cum Dumnezeu lucrează atât în natură cât și în viața oamenilor. După 13 ore de drum, sâmbătă dimineața, am ajuns în GRAND CANYON și ... am rămas realmente uimiți. Nu am putut să nu strigăm „How Great Thou Are!“

Am rămas plăcut impresionați, ca la „wachtower“ să vedem o plăcuță pe care scria: Ps 66:4 „Tot pământul se închină înaintea TA și cântă în cinstea TA, cântă numele Tău!“ După alte patru ore de drum am ajuns în Phoenix. Frații ne-au găzduit cu dragoste. Duminecă dimineața ne-am bucurat cu frații din biserica păstorită de fratele Doboș Octavian, după masă cu biserica Pacea, păstorită de fratele Nelu Candreanu, iar seara cu frații de la biserica penticostală păstorită de fratele Petrică Lascău. A fost o partășie binecuvântată. Obositor dar a meritat!

Am fost însoțiți de unul din păstorii noștri, Nelu Cinteau, împreună cu sora Mihaela. Ne-am simțit bine împreună cu dânsii și credem că și dânsii s-au simțit mai tineri împreună cu noi. Corul tinerilor a fost dirijat de fratele Valeriu Bisic. Domnul să răsplătească dragostea fraților din Phoenix, Az arătată față de noi!! (Marin Turcanu)

Am douăzeci și patru de ani, iubesc un tânăr, dar dacă ne vom căsători, voi zdrobi inima părinților mei. Mă zbugium foarte mult și mă întreb în ce măsură trebuie să fiu supusă și ascultătoare părinților mei?

Biblia ne învață că trebuie să ne cinstim părinții, dar ea nu ne spune nicăieri că ei au dreptul să dispună de copiii lor deveniți între timp adulți. Atâta timp cât erai copil, a trebuit să le dai socoteală de faptele tale și să le fii supusă și ascultătoare. Din păcate, se pare că ei au uitat că o astfel de relație între tine și ei nu se poate menține și după ce ai devenit om în toată firea. Trebuie să continui să-ți respecti părinții, dar nu ești obligată să renunți, pentru ei, la bucuria de a te căsători și de a avea o familie.

Există și un alt aspect al problemei. Uneori, noi descoperim voia lui Dumnezeu urmând sfaturile celor din jurul nostru, mai ales atunci când aceștia sunt creștini adevărați. Nimeni nu ne iubeste mai dezinteresat decât Dumnezeu și cei ce ne-au dat ființă. De aceea, Dumnezeu ne vorbește de multe ori prin părinți. Sunt sigur că tu vrei să faci voia Domnului în alegerea soțului potrivit. Te sfătuiesc să analizezi cu atenție punctul de vedere al părinților tăi. După aceea ia tu singură hotărârea.

„Împrejurările sunt numai uși pe care ni le pune înainte viața. Întotdeauna însă, noi suntem aceia care hotărâm pe care din ele să mergem mai departe. Iată de ce suntem responsabili!”

Joc adeseori golf cu un prieten și trebuie să vă mărturisesc că este un mare trișor. Tocmai de aceea, eu câștig foarte rar și atunci nu reușesc decât dacă încalc și eu unele reguli ale jocului. Oare de ce recurg uneori oamenii maturi la asemenea mijloace pentru a câștiga cu orice chip?

Întrebarea ta ar putea fi amuzantă, dacă n-ar fi măcar tot atât de tristă. Și mie mi se întâmplă să joc golf și chiar îmi place acest joc a cărui desfășurare este întotdeauna imprezvizibilă. Ca oricare alt sport și golful este un sport de onoare. Este un joc pentru domni și dacă regulile lui nu sunt respectate își pierde imediat farmecul. Când un jucător joacă numai pentru câștig și este gata să și trișeze pentru a-și câștiga scopul, eu cred că el a pierdut deja sensul jocului. Și chiar dacă a câștigat, este în pierdere, căci și-a pătat sentimentul de onoare și de sportivitate care dau valoare oricărei întreceri sportive.

Cred că această înclinare spre înșelăciune a devenit caracteristică generală a timpului nostru. O observăm în politică, în afaceri, la televiziune și iată-o prezentă și în sport. Grantland Rice a scris odată aceste cuvinte pe care mi-ar place să le citești împreună cu prietenul tău: „Când Marele Arbitru va veni pentru a vă trece pe listă, el nu se va interesa dacă ați câștigat sau dacă ați pierdut, ci de felul în care ați jucat.”

De curând, un specialist mi-a spus că sunt „nevrozat” și bazează acest diagnostic pe faptul că eu sunt mereu deprimat și cuprins de sentimentul că sunt pierdut. Uneori, am avut senzația că aceste gânduri mă vor duce în pragul nebuniei. Puteți să explicați starea mea și să mă ajutați?

Mai înainte de orice, fii sigur că nu ești pe calea care duce la nebunie, căci dacă ai fi acolo nici nu ți-ai da seama de primejdie. Cei care înnebunesc nici nu-și dau seama de asta și nu se îngrijorează câtuși de puțin.

Cel cu care ai vorbit a avut perfectă dreptate folosind termenul de nevroză. Orice sentiment de inadaptare sau de inferioritate este o formă de nevroză.

De altfel, sentimentul tău de eșuare poate fi o trăire reală și justificată. Dacă, pe când erai încă copil, ai mers la Școala Duminicală, cu siguranță că acum îți aduci aminte de ceea ce ți se spunea atunci ca să te faci să te simți un păcătos pierdut pe veci. Rezolvarea problemei nu constă în negarea ei, ci în căutarea mântuirii (salvării) tale.

Dumnezeu poate să-ți așeze în suflet acest sentiment de pierzare și să facă să rămână acolo până când te vei întoarce la El pentru a-I primi iertarea și eliberarea. Sunt sigur că dacă vei face așa, Dumnezeu va așeza pacea Lui în inima ta.

עניינה אינטעלעקטולן עברען

Ouri Paz

Contribuția evreilor la geniul uman depășește orice proporție, raportat la numărul lor.

Alături de marii oameni ai Torei, ale căror talente rare ne sunt cunoscute și al căror nivel intelectual este știut prin scrierile lor, de-a lungul tuturor generațiilor, avem dovada multiplicării individualităților evreiești care se disting prin realizările lor intelectuale (științifice, filosofice, literare, sociale etc.) în cadrul societății occidentale și neoccidentale moderne.

Procentul evreilor care au reușit în cultura socială și în lumea spiritului continuă să fie cel mai ridicat, raportat la populația mondială. Și se pare că aceste individualități aparțin succesului evreiesc colectiv și exprimă geniul (ca putere de creație teoretică exclusivă) poporului în expresia sa cea mai strălucitoare.

Numărul evreilor pe întreg globul este, în prezent, de cca 14 milioane, adică 0,4% din populația

mondială care numără aprox. șase miliarde de oameni, în timp ce arabii musulmani reprezintă un procent foarte ridicat: 20%, adică aproape 1,2 miliarde de oameni. Totuși cu câte Premii Nobel credeți că se laudă popoarele arabe, începând din 1901, anul înființării

fundăției care decernează prestigioasa distincție (botezată după numele omului de știință suedez Alfred Nobel, inventatorul dinamitei, și căreia i-a lasat moștenire întreaga sa avere) și până în 2002? Numai cu cinci laureați, între care trebuie să-l includem și pe Yasser Arafat...

În schimb, contribuția evreilor la cultură în general este mare și diversă și s-a produs în special ca urmare a aclimatizării lor la societățile neevreiești și a integrării în economia celor mai multe țări în care locuiesc. Numeroși evrei se regăsesc în toate domeniile reflexiei și ale artei, mulți dintre ei câștigând o importantă recunoaștere internațională.

De asemenea, un mare număr de evrei descoperim printre laureații celui mai prestigios premiu internațional, închinat unei grandioase lucrări lăsate moștenire spre binele umanității - Premiul Nobel. Dintr-un total de 270 de laureați, 124 sunt evrei, reprezentând 45% din cei ce s-au bucurat vreodată de această onoare. Există și cercetători care sunt de

păreră că, datorită realității conform căreia, pe parcursul timpului, au fost decernate 600 de Premii Nobel - deoarece distincția a fost înmănată și mai multor laureați concomitent sau unui întreg grup de cercetare - proporția evreilor ar fi de doar 25% din totalul laureaților.

Fapt e că peste 30% din deținătorii americani ai Nobelului în științele naturale sunt evrei, iar peste 80% din laureații evrei din întreaga lume provin din familii sărace, în timp ce aproape 90% din laureații neevrei s-au născut într-o familie bogată, dacă e să dăm crezare informațiilor siteului oficial al Fundației Nobel.

Printre celebritățile de primă mână, fizicianul Albert Einstein, geniul care a revoluționat fizica modernă (a câștigat Premiul Nobel în 1921, nu pentru legea relativității, ci pentru progresele în domeniul fizicii cuantice și descoperirea efectului fotoelectric!), avea obiceiul de a se prezenta pe sine drept un om fără talente deosebite: „Nu sunt decât un curios entuziast“. Se pare că, după autodefiniția lui Einstein, fiecare evreu dezvoltă un talent de îndrăzneală și o curiozitate intelectuală potențială. În 1922, Einstein ținea o conferință la Universitatea franceză Sorbona, în care afirma, cu umorul care-l caracteriza: „Dacă legea relativității se va verifica, Germania va afirma că sunt german, iar Franța că sunt cetățean al lumii. Iar dacă se va constata că m-am înșelat, francezii vor zice că sunt neamț, iar germanii că sunt evreu...“.

Prestigiosul Premiu Nobel nu este singura caracteristică prin prisma căreia îi putem judeca pe evrei, dar cu siguranță una remarcabilă. La fel stau lucrurile și în privința renumitei distincții ce poartă numele jurnalistului

american Joseph Pulitzer (al cărui tată era evreu). Premiul, decernat în Statele Unite în fiecare an, pentru contribuții aparte în diferite domenii ale jurnalisticii și culturii (literatură, biografie și științe) indică și el un număr de laureați evrei și un procent de reușită mare, raportat la numărul minoritar al evreilor în populația americană. Conform datelor existente, se pare că, începând din 1917 - primul an de decernare - și până în prezent, dintre cei 171 de laureați Pulitzer, 17 persoane, adică 10%, sunt evrei. Este un fapt uimitor, dacă avem în vedere că procentul populației evreiești în totalul americanilor, în cei 85 de ani despre care vorbim, a oscilat între 0,5% și 2%!

Și în prezent, în ciuda numărului mic, evreii ocupă extrem de multe posturi de conducere în toate domeniile academice și științifice din întreaga lume. Se dovedește astfel și un alt aspect, tendința acestora de a alege profesii care necesită aplicabilitate și dezvoltarea creierului, care provine nu numai din tradiția ebraică conform căreia dezvoltarea intelectuală o devansează pe cea corporală, dar și din cutumele societare, care cultivă respectul față de pătura oamenilor instruiți și care transmite, prin modul de viață strict, prin relația organizată, respectul pentru erudiție, perseverență, studiu intelectual și continuitate. Tocmai din acest motiv există în lume foarte puține celebrități în domeniul sportiv, din rândul evreilor.

Astăzi, statistic, evreii reprezintă 60% din absolvenții prestigioasei universități americane Yale, 26% din profesorii de drept din SUA, 40% din avocații marilor barouri din New York și Washington. Aproape 60% din posturile-cheie de la studiourile hollywoodiene sunt ocupate de evrei, iar o treime din miliardarii americani sunt și ei evrei.

Cele trei mari rețele de televiziune din Statele Unite, ABC,

CBS și NBC, sunt conduse de evrei, iar publicații cu renume, precum Times, Newsweek, Washington Post, New York Times, Wall Street Journal, sunt proprietate a evreilor și o proporție considerabilă dintre redactori, corespondenți, editorialiști sunt de religie mozaică.

În 1997, evreii constituiau 14% din totalul membrilor cabinetului președintelui Bill Clinton. Și aceasta, în ciuda faptului că evreii nu reprezintă, cum am menționat, decât 2% din populația americană (din cei 280 milioane de locuitori ai SUA, numai 6,8 milioane sunt evrei).

Se pare că nu numai în Occident, dar și în Europa centrală și de est - sub despotismul regimurilor comuniste de tip sovietic - anumiți evrei au reușit succese intelectuale de excepție, depășind cu mult media reprezentată de proporția lor în populația locală.

Aș menționa de asemenea că această evidențiere a evreilor nu este caracteristică doar timpurilor moderne. La fel se întâmplă, de exemplu, și în Evul Mediu, după cum o arată cele cinci volume monumentale ale lucrării „Prefață la istoria științelor“ de George Sarton. El a constatat că 41% dintre savanții din Spania, înainte de a fi expulzați, erau evrei, deși nu reprezentau decât 2,7% din populație. În sec. al XIV-lea, doar 1% din populație era constituită din evrei, însă 1 din 5 savanți provenea din rândurile lor. Mai târziu, între 1819-1935, evreii s-au aflat, în proporție de cca 20% la cârma activităților economice internaționale ale Germaniei, deși reprezentau mai puțin de un procent din populație.

În 1952, Universitatea Harvard găzduia studenți evrei în procent de 24%, la Yale, 23%, iar la Princeton, 20%, deși reprezentarea lor în populația americană era de doar 1,6%.

În lumina adevărilor statistice, ne putem întreba: cum e posibil să polemizezi cu cifrele

care vorbesc de la sine? Și cum reușește o populație atât de mică numeric vizavi de cea planetară să dea naștere la atât de multe genii? Este oare posibil să pretindem că „poporul lui Israel“ este unul normal, ca toate celelalte popoare? Nu cumva sionismul laic, care a încercat să alinieze poporul evreu, așa cum există prin el însuși, în rând cu oricare alt popor și națiune suverane, a comis o eroare de optică?

În jurul anului 1280 î.H., Tora a dezvăluit enigma fenomenului intelectului evreu, înainte ca realitatea să o confirme. Moise promite: „Ea nu poate să fie decât înțeleaptă și inteligentă, această mare națiune. Vor declama și vor arăta spre noi națiunile lumii“ (Deuteronom 4:6). Tora a stabilit prin aceasta că poporul evreu se caracterizează prin specificitatea sa eternă, iar o parte a expresiei acestei specificități sunt creierul evreu și absența unei norme care să-l definească. Așa cum am văzut deja, statisticile confirmă și acreditează ideea că evreii sunt diferiți și mai inteligenți decât alte rase, într-o manieră aparte.

Putem trage de aici concluzia că ideea vocației istorice impuse poporului evreu - în calitate de „popor ales“, încarnare a „luminii pentru goimi“, mai ales din punct de vedere moral - nu este perimată și nu a suferit nici o alterare în epoca modernă și postmodernă. Poporul evreu poartă pe umerii lui jugul existenței evreiești, conform importanței specificității sale: Voi veți fi lumina pentru goimi“ (Isaia 42:6). O parte însemnată din poporul evreu continuă să poarte continuitatea istorică în necesitatea sa, în ciuda înrădăcinării inevitabile în corpul altor națiuni ale lumii.

Traducere, adaptare și comentarii de Nicușor Gliga

Intâlnirea de primăvară de la Atlanta

GOD BLESS

AMERICA

Programe de vizită temporară în America

La dorința multor cititori, vă punem la dispoziție date despre câteva programe prin care se mai poate încă vizita America.

Pentru finalizarea unor asemenea proiecte este necesară contactarea și angajarea unor avocați pricepuți din România sau din Statele Unite.

Ca în multe alte domenii, „unde există dorință, există și puțință“.

Vă rugăm să nu ne căutați pentru înscrierea în astfel de programe. Aceste informații au doar un caracter informativ. Nu cunoaștem nici un avocat anume pe care am putea să vi-l recomandăm.

Există însă astfel de avocați în majoritatea comunităților unde trăiesc români.

Dumnezeu să vă călăuzească!

Exchange Visitor Programs reprezintă o denumire generică dată programelor de schimb de lucru și experiență reglementate de guvernul SUA, administrate de secția de Probleme Educaționale și Culturale a Departamentului de Stat SUA care permit studenților și absolvenților de facultate să lucreze pe o perioadă determinată pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

În această categorie se includ, printre altele, următoarele tipuri de programe: Summer Work and Travel, Professional Career Training, Internship, Au Pair, Camp Counselor, Student College/ University, Teacher.

Legea privind Imigrația și Naționalitatea (INA) permite de

asemenea ca un anumit număr de vize pentru lucrători calificați temporari (tip H-2B) să fie acordate în fiecare an. Programul dă posibilitatea tinerilor cu vârsta între 18 și 40 de ani să muncească în S.U.A. pe o perioadă de până la 10 luni în domenii în care temporar sau sezonier există o cerere ridicată de angajați. Pentru acest program nu este necesar ca aplicații să fie studenți sau absolvenții unei facultăți de specialitate !

Motivele pentru a lucra în SUA sunt diverse, dar poate cel mai important este că ai ȘANSA de a merge în SUA la o vârstă la care viza de turist pentru această țară se acordă foarte greu.

Year in America (AYA), inițiat și susținut de Institutul American pentru Studii Internaționale (American Institute for Foreign Studies), este operațional din 1981 și este unul dintre cele mai bine organizate programe educaționale interculturale. Prin intermediul acestui program elevi din peste 30 de țări au posibilitatea de a vizita SUA și de a trăi în cadrul unei familii americane în timp ce urmează cursurile unui liceu particular sau de stat.

Cine poate participa?

· Elevi cu vârsta cuprinsă între 15 - 18 ani, sănătoși atât din punct de vedere fizic cât și psihic, a căror medie a anilor de studiu este minim 7 și care au urmat cel puțin 3 ani cursuri de limbă engleză, iar media obținută la aceste cursuri este minim 7.

Sesiunile programului

· În acest program se pot face înscrieri atât pentru un semestru (5 luni) cât și pentru un an școlar (10 luni). Programul se desfășoară în două sesiuni cu început în ianuarie, respectiv în august.

Obținerea vizei

· Programul AYA este autorizat în vederea folosirii formularelor DS-2019 pentru obținerea vizei pentru studenți J-1 . După obținerea acordului și a formularelor din partea personalului AYA din USA, elevii pot obține formularul de viză de la agenția Nadine Comp în calitate de reprezentant AYA, iar pe baza acestui formular vor primi viza.

· Astfel, prin intermediul acestui program puteți deveni un tânăr „ambasador“ al României în SUA, împărtășind colegilor americani și familiei gazdă valorile propriiei țări în timp ce, la rândul

dumneavoastră, învățați despre cultura lor.

· În vederea autoîntreținerii elevii pot presta servicii mărunte (baby sitting, grădinarit, distribuirea corespondenței) dar nu mai mult de 10 ore pe săptămână.

Programul H2B SUA

(program cu viză de lucru) se adresează absolvenților de liceu, absolvenților de facultate și altor categorii de persoane care doresc să lucreze în S.U.A. pentru o perioadă între 6-10 luni. Programul nu impune condiții de studii superioare, adresându-se în egală măsură și celor care nu dețin astfel de studii.

Acest program a luat naștere pentru a oferi celor între 18 și 40 de ani posibilitatea de a munci legal în Statele Unite, în cadrul unei vize de muncă având un caracter temporar - H2B . Fiecărui participant i se oferă, în primul rând, șansa de a cunoaște „din interior“ modul de coordonare și de organizare într-o firmă americană . Mediul de lucru permite comunicarea directă cu colaboratorii, șefii și clienții și acumularea unor cunoștințe valoroase în domeniul profesional, precum și aprofundarea cunoștințelor de limbă engleză. Pe lângă aceste avantaje care nu se evaluează în bani, plecarea are ca principal scop câștigul financiar.

Alte detalii:

- * Durata maximă a acestui program este de 10 luni.
- * Disponibilitatea acestui tip de program este datorată cererii pieței de muncă americane.
- * De regulă, perioada de procesare a dosarelor H2B este de aproximativ 3 luni.
- * Este recomandabil ca participanții în program să dețină experiență în domeniu.

Condiții de eligibilitate:

Ca beneficiar al programului H2B , trebuie să îndeplinești următoarele condiții:

- * vârsta cuprinsă între 18 și 40 de ani
- * studii medii
- * engleza la nivel mediu
- * Responsabilitate, atitudine pozitivă, flexibilitate, adaptabilitate, motivație și spirit de aventură!

Locul de muncă din Statele Unite:

Sunt posibile oferte de muncă în următoarele domenii:

Bed & Breakfast or Hotel or Restaurant, Seasonal Landscape Business, Golf Club, Country Club, Summer Camp, Sports Schools, Construction, Amusement Parks, Ski Resort, Ski Rental Shops și altele.

Documente solicitate:

1. CV în limba Engleză cu poză.
2. O recomandare în limba Engleză de la profesor sau angajator.
3. Fișa personală completată cu majuscule.
4. Copie după cartea de muncă sau adeverință care să certifice că nu ați avut sau nu aveți carte de muncă.
5. Două copii după pașaport - pagina cu informații personale.
6. Două poze color tip pașaport.
7. Copie C.I./B.I.
8. Cazier.
9. Adeverință de sănătate care să certifice aptitudinea de muncă a candidatului.
10. Adeverință de la serviciul pașapoarte care să certifice faptul că nu există interdicție de a părăsi România - se acceptă ulterior înscrierii în program.

Internship USA asigură studenților la zi și proaspăt absolvenților unei facultăți posibilitatea de a petrece 3 până la 18 luni în SUA, câștigând experiență practică de lucru în domeniul lor de studiu, precum și posibilitatea de a descoperi cultura și stilul de viață americane. Programul internship poate începe în orice perioadă a anului și nu există un termen limită pentru aplicare. La sfârșitul programului participanții pot petrece, în mod facultativ, o perioadă de maximum 30 de zile pe teritoriul SUA, dar numai pentru a călători în scopuri turistice și nu pentru muncă.

Condiții de eligibilitate:

- * vârsta între 20-35 ani.
- * absolvent de facultate sau student la zi cu minim 2 ani de studiu efectuați până la data plecării în S.U.A.
- * cunoștințe de limba engleză
- * responsabilitate, atitudine pozitivă, flexibilitate, adaptabilitate

Locul de muncă din Statele Unite:

Sunt acceptate locuri de muncă în următoarele domenii:

- * Cultura și Arte;
- * Media și Comunicare;
- * Educație, Științe și Servicii Sociale, Bibliotecă, Consiliere;
- * Management, Comerț și Finanțe (inclusiv turism, management hotelier sau spitalicesc).
- * Științe, Inginerie, Arhitectură, Matematică;
- * Agricultură, Industria Silvică și a Pescuitului;
- * Administrație Publică și Drept.

Documente solicitate:

1. Formular de înscriere
2. Fotocopie a carnetului de student inclusiv prima pagina

care poartă sigla universității, precum și paginile care conțin notele.

3. Adeverință de student cât mai recentă (pe anul în curs).

4. Cazier

5. Fotocopie a actului de identitate.

6. Fotocopie a pașaportului cu vizele SUA anterioare - pașaportul trebuie să fie valabil cel puțin încă 6 luni de la data întoarcerii din SUA (minim iunie 2007).

7. Două poze 5/5 cm (zâmbind).

8. CV în limba engleză.

9. Adeverință medicală.

10. Dovadă de la MI că nu aveți interdicție de părăsire a țării (Serviciul Pașapoarte).

Au Pair este un program de schimburi culturale care oferă șansa la mii de oameni de a face ceva inedit și în același timp remunerat corespunzător. Programul nostru vă oferă oportunitatea de a petrece un an în America, alături de o familie gazdă și de copiii lor. Au Pair-ul este plasat la o familie gazdă, unde i se oferă cazare și masa gratuit. Pentru acest lucru aupair-ul oferă asistență copiilor aparținând familiei gazdă pe timp de maximum 45 ore săptămânal.

Cine poate participa?

· La acest program poate participa orice persoană de sex feminin care îndeplinește următoarele condiții:

- vârsta între 18-26 ani.
- cunoștințe medii de limba engleză.
- posesor de Diplomă de Bacalaureat.
- posesor permis de conducere categoria B.

- nefumătoare.
- stare de sănătate foarte bună.
- nu ați mai participat într-un program Au Pair USA.
- sunteți dispusă să stați în SUA pentru o perioadă de 12 luni.
- iubiți copiii și aveți experiență în acest domeniu.
- sunteți de acord să îndepliniți toate regulile impuse de Regulamentul Au Pair.
- nu aveți antecedente penale.
- nu sunteți căsătorit(ă) și nu aveți copii.

Pentru cei care doresc să aplice la aceste programe din România, iată câteva adrese:

BAIA-MARE, str. Avram Iancu nr.16/4

CLUJ-NAPOCA: Reprezentant zonal George Hodis Tel: 0741-599551

HUNEDOARA: Reprezentant zonal: Iordachescu Dan Tel: 0745-583565

Tel/Fax: +40-262-221222

Mobil: +40-726-345262 sau +40-740-218589

Persoane de contact: Darius; Raluca; Sergiu.

Aniversare la Detroit

„ ... pe această piatră voi zidi
Biserica Mea, și porțile Locuinței
morților nu o vor birui ... „

- Matei 16:18

Prima Biserică Română Baptistă din Detroit a sărbătorit realitatea acestei afirmații pe data de 30 Aprilie 2006. În cadrul unui serviciu aniversar, am mulțumit lui Dumnezeu pentru modul minunat în care a binecuvântat această biserică de-a lungul celor 90 de ani

câți s-au scurs de la încorporarea ei în anul 1916.

Continuând o frumoasă tradiție, ce a caracterizat-o de-a lungul anilor, la această aniversare, biserica din Detroit s-a bucurat de părășia fraților și surorilor din Windsor, Kitchener, Cleveland, Chicago și Warren. Ne-am bucurat și de participarea fraților păstori Titus Sfârlea (fost păstor al bisericii între anii 1980-1985), Ionel Păsui (Kitchener) Cornel Unc (Windsor), Cornel Dragoi (Biserica „Golgota“ – Warren, MI) precum și fratele Valentin Popovici (Chicago) al cărui mesaj a fost o binecuvântare pentru noi toți. Nu puteau lipsi de la o asemenea adunare cântările corurilor și fanfarei care au onorat pe Dumnezeu într-o plăcută armonie.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru sprijinul și binecuvântarea Sa de-a lungul acestor ani. În ciuda greutăților

și frământărilor, Prima Biserică Baptistă Română a fost păstrată de Dumnezeu ca o oază de spiritualitate pentru românii din zona Detroit. Ne rugăm ca ea să continue a fi o unealtă pe care Dumnezeu să o folosească pentru propovăduirea unei Evanghelii curate și nealterate atât pentru generația de acum cât și pentru cele viitoare, oricâte Domnul va mai îngădui să fie! - Sorin Covaci

Botez la Prima Biserică Baptistă Română din Detroit (Troy)

înălțătoare în prezența și sub ocrotirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Predicarea fratelui Iosif, cântările armonioase ale corului și fanfarei au pregătit cadrul în care actul botezului a fost îndeplinit de păstorul bisericii, fratele Sorin Covaci. Continuăm să ne rugăm Domnului ca legământul încheiat de cei șase, în sângele Mielului lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos, să fie păstrat cu sfințenie și să aibă o bună mărturie în mijlocul lumii și al fraților noștri de neam.

A consemnat Ion Cotârlă
- Secretarul bisericii

Prin mila și îndurarea lui Dumnezeu, în Duminica de 9 Aprilie 2006, Prima Biserică Baptistă din Detroit s-a bucurat de legământul exprimat în apa botezului de șase tineri: Benjamin Dacin, Andrew Manea, Danny Peștenariu, Sara Lăzărescu, Michelle Cotârlă și Manuela Miclea (de la stânga la dreapta). Aflându-ne și la finalul unei săptămâni speciale, în care fratele Iosif Țon a predicat cu putere Cuvântul lui Dumnezeu, ne-am bucurat de o prezență numeroasă și de o atmosferă

Perspective profetice

Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini și va înfăptui planurile Lui. Veți înțelege lucrul acesta în cursul vremurilor“ (1er. 23:20)

Chuck Missler, unul din teologii americani pasionat de profetologie, întreține un „site“ de Internet unde urmărește zece mișcări mondiale care prevestesc apropierea venirii Domnului.

1. Arme de distrugere în masă	Mat. 24:22
2. Pericolul Islamic	Dan. 11
3. Bătălia pentru Ierusalim	Zah. 12; Luca 21
4. Invazia lui Magog	Ezech 38, 39
5. Apariția superstatului european	Dan. 2:7
6. Ridicarea Chinei	Isaia 49; Apoc. 19
7. Plăgi biotehnice globale	Apoc. 6:8
8. Religia ecumenică	Apoc 13, 17, 18
9. Guvernul mondial	Apoc. 13
10. Rolul Americii	2 Cron 7:14

Vom căuta să păstrăm numerotarea aceasta și vom identifica specificul unei știri după numărul perspectivei profetice în care se încadrează. Cu prudența recomandată în astfel de îndeletniciri, vom parcurge împreună studiile acestui om de excepție.

Vremea epidemiilor

Apariția antibioticelor și realizarea vaccinilor pentru bolile socotite altădată incurabile ne-au obișnuit să credem că marile plăgi din trecut nu se vor mai repeta niciodată. Au fost unii care au zâmbit ironic atunci când au citit în Biblie că vremea sfârșitului va fi caracterizată și prin apariția unor epidemii nimicitoare. Astăzi, nimeni nu mai zâmbește. Situația a devenit foarte gravă.

Satul Eyam, din comitatul Derbyshire, în nordul Angliei, e cunoscut mai ales din cauza tragediei care a lovit aceasta mică comunitate în secolul 17.

Ciuma s-a abătut asupra satului Eyam în vara lui 1665. În decurs de un an și două luni, au murit 260 de oameni.

Fiindcă în sat nu existau doctori, oamenii au apelat la singurul om care, teoretic, îi putea ajuta – un

om al bisericii. E vorba de preotul William Mompesson.

Acesta le-a spus sătenilor: „O să închidem cimitirul, o să închidem biserica, nimeni nu o să mai intre și nimeni nu o să mai iasă din sat.“

Așa au reușit locuitorii satului Eyam să oprească

răspândirea bolii în satele și orașele învecinate.

Surprinzător, exemplul satului Eyam are o relevanță aparte în era modernă a globalizării, în momentul în care noi tipuri de viruși amenință omenirea.

Globalizarea are o componentă economică puternică

În cazul în care un virus precum cel al gripei aviare de pildă va începe să se răspândească în rândul oamenilor, va fi nevoie de măsuri precum izolarea unor regiuni și limitarea multora dintre legăturile pe care lumea modernă se bazează.

Dar vor putea fi izolate focarele în era globalizării?

Termenul „globalizare“ e folosit tot mai des – dar ce înseamnă? Conceptul de globalizare e analizat de economiști de prestigiu, într-un recent program BBC. Unul dintre ei este Niall Ferguson de la Universitatea Harvard.

„Globalizarea înseamnă integrarea la nivel internațional a piețelor. E vorba de piața bunurilor de consum, piața forței de muncă, a capitalului. Cred că e inutil să atribuim termenului orice altă semnificație“ spune Niall Ferguson.

În schimb, Anthony Giddens, de la London School of Economics, adoptă o viziune mai largă.

Protest anti-globalizare

„Globalizarea poate fi definită simplu. Înseamnă creșterea interdependenței societății la nivel mondial, astfel încât ce se întâmplă într-un colț al lumii ne afectează direct și imediat mult mai mult decât în cazul generațiilor anterioare. E vorba de o creștere a interdependenței politice, economice, culturale și, desigur, la nivelul comunicării.“

În Marea Britanie experții urmează să stabilească dacă o lebădă moartă descoperită în estul Scoției a fost infectată cu tulpina H5N1 a virusului gripei aviare. În regiune a fost instituită o zonă de protecție, conform regulilor UE.

THE GUARDIAN citează o declarație a unui purtător de cuvânt guvernamental: „Să așteptăm veștile de dimineață. Planul de urgență a fost declanșat“ și notează că departamentul mediului a organizat, printr-o coincidență, chiar ieri un exercițiu național de simulare a procedurilor de urmat în caz de epidemie.

„O surpriză urâtă“

În paralel, Germania a confirmat primul său caz de gripă aviară la păsările domestice, într-o fermă la est de Leipzig. Este unul dintre subiectele presei europene de astăzi.

FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG califică descoperirea că virusul a trecut de la păsările sălbatice la cele domestice drept „o surpriză urâtă.“

„Gripa aviară este o amenințare nouă, enormă și imediată la adresa unui sector important al economiei germane“ scrie ziarul care întreabă cum de găștele din ferma respectivă au fost scutite de obligația generală de a sta închise.

Cum ne protejăm de gripă?

Cum se instalează toamna, amenințarea gripei pândeste la orice strănut, în orice loc aglomerat. Chiar dacă am vrea să uităm, afișe și reclame în stânga și în dreapta au grijă să ne amintească de acest flagel al sezonului rece. Și atunci, cum ne putem proteja

eficient?

Dacă nu știi, epidemiile anuale de gripă sunt responsabile de până la 5 milioane de cazuri de îmbolnăvire severă și între 250.000 și 500.000 de cazuri anuale de deces pe toată suprafața globului. După cum vezi, nu e de glumă! Așa că ar fi bine să afli ce și cum trebuie să faci ca să nu se „lipească“ gripa de tine.

Să ne cunoaștem inamicul!

Gripa este cauzată de un virus care atacă, în primul rând, nasul, gâtul și bronhiile și, uneori, chiar și plămâni. De obicei, infecția durează o săptămână și se manifestă prin:

- apariția bruscă a febrei;
- dureri de cap;
- indispoziții severe;
- tuse; dureri în gât.

În prezent circulă 3 categorii de gripă care afectează corpul uman: A, B și C. Virusurile de

tip A cauzează cele mai multe epidemii larg răspândite; virusurile de tip B cauzează, în general, epidemii regionale iar tipul C are o implicație minoră la om. Structura genetică a virusurilor de gripă permite frecvente schimbări în caracteristicile lor antigenice, cunoscute drept modificări genetice, care fac necesară reformularea anuală a vaccinurilor anti-gripale.

Cum se transmite gripa?

Virusul gripei se transmite ușor de la o persoană la alta prin particule expectorate de persoana infectată prin tuse sau strănut. Acestea intră în corp prin nas sau gât. Într-un interval de 1-4 zile apar primele simptome. Boala se răspândește extrem de rapid în rândul populației, mai ales în locuri aglomerate. Vremea rece și uscată favorizează supraviețuirea virusului mai îndelungată în afara organismului; de aceea sezonul epidemiilor este iarna.

Cum să te ferești de gripă

- Evită contactul direct cu persoane bolnave de gripă. Dacă te-ai îmbolnăvit, păstrează distanță față de alte persoane pentru a nu propaga virusul.

- Dacă te-ai îmbolnăvit de-a binelea, stai acasă! Nemaimergând la serviciu, la școală sau în alte locuri publice, protejezi multe alte persoane de îmbolnăvire.

- Dacă strănuți sau tușești, acoperă-ți gura și nasul cu o batistă sau un șervețel. Sau îți dai ghes generozitatea să dai virusul la toată lumea?!

- Evită spațiile închise și aglomerate, unde șansele de a întâlni persoane infectate sau de a împrăști virusul sunt maxime.

- Spală-te des pe mâini! Asta ține departe virusurile și bacteriile.

- Evită să îți atingi ochii, nasul și gura! Virusurile se răspândesc cel mai des când o persoană atinge ceva care este contaminat și apoi duce mâna la ochi, nas sau gură.

RADIO „VOCEA EVANGHELIEI“-TIMIȘOARA

REPORTER - IOAN CIOBOTĂ

EUGENIA LUP

Eugenia Lup era o handbalistă foarte bună. Și-ar fi dorit să devină jucătoare profesionistă sau antrenore de handbal. O operație și un accident i-au oprit brutal cariera. Iar de aici până la sentimentul prăbușirii unei lumi de visuri nu a fost decât un pas.

Următorul pas a fost gândul sinuciderii datorită senzației de inutilitate pentru lumea aceasta și pentru cei din jur.

Christos i-a ieșit în cale, a apucat-o de mână și a ajutat-o să înțeleagă valoarea imensă pe care o are în ochii lui Dumnezeu; prin faptul că El însuși, Christos a murit în locul ei pentru păcatele ei.

Eugenia Lup:

- Eu am doar mamă, pe tata nu-l cunosc. Mai am o soră.

Tata a părăsit-o pe mama, înainte de a mă naște eu, când mama era gravidă cu mine.

Mie îmi plăcea foarte mult sportul. Am jucat handbal în echipa de juniori în Drobeta Turnu-

Severin. Încercam să fiu cea mai bună, iar când nu voi mai putea juca handbal, doream să devin o antrenore de handbal bună.

Reporter:

- Ai ajuns sportivă bună. Doar că acum alergi pentru o altă cunună. O cunună care nu vestejește. Și într-o alt fel de alergare; în alergarea de a câștiga premiul pe care Christos îl va da în

„Ziua aceea“ tuturor celor ce Îl vor fi iubit pe El. Cum s-a desfășurat cariera ta din handbal?

Eugenia Lup:

- M-am îmbolnăvit și a trebuit să întrerup antrenamentele. Doctorul mi-a interzis orice fel de efort fizic. Am sperat că totul se va rezolva și voi putea să merg mai departe. Însă după doi ani de tratament nu a fost nici un rezultat pozitiv și a trebuit să mă operez. Am sperat că măcar după operație să pot să continui să joc handbal. Am încercat; am mers la antrenamente, însă nu mai puteam face față. Eram foarte obosită.

Atunci am renunțat. Aceea a fost cea mai cumplită zi din viața mea. Mi-am dat seama că nu mai am pentru ce să trăiesc. A fost groaznic; toate visele mi s-au zdruncinat, mi s-au spulberat.

A urmat o perioadă de frământări. Atunci mi-am pus pentru prima dată întrebarea: „Cine sunt eu? De ce mi se întâmplă mie toate lucrurile acestea? Și care este scopul meu în lumea aceasta?“

Am încercat să găsesc răspunsuri. Nu le-am găsit. Le-am căutat o mare perioadă de timp. Văzând că nu reușesc să găsesc răspunsurile am hotărât să-mi iau viața. Nu mai aveam pentru ce să trăiesc.

Dar într-o zi, înainte de a-mi pune eu planul în aplicare, o prietenă a venit la mine și mi-a adus o carte intitulată „Joni“. Când am început să o citesc, parcurgând pagină cu pagină, m-am văzut pe mine.

Trăirile și simțirile pe care le aveam eu le-a avut și acea tânără care se numea Joni. Și totuși ea a găsit forța să meargă mai departe.

Joni era o fată de 18 ani care dintr-o greșeală de înot și-a fracturat coloana vertebrală și a rămas paralizată pentru tot restul vieții, de la gât în jos.

Totuși a găsit forța să meargă mai departe, găsindu-L pe Dumnezeu.

Reporter:

- În ce măsură te-ai identificat cu durerea prin care a trecut Joni sau cu rezolvarea pe care ea a găsit-o în Dumnezeu?

Eugenia Lup:

- În această carte am găsit răspunsurile la întrebările mele. „Cine sunt eu?“ am aflat că sunt copilul lui Dumnezeu, creată după chipul și asemănarea Lui.

„De ce mi se întâmplă mie toate aceste lucruri?“ am găsit în această carte un verset din Biblie care zicea „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.“ Și eu mă consideram o tânără care Îl iubeam pe Dumnezeu.

„Care este scopul meu în această lume?“ Tot în carte am găsit că scopul meu este să-L slujesc pe Dumnezeu.

Eram singură în cameră. Am căzut pe genunchi, am izbucnit în plâns și L-am rugat pe Domnul să mă ierte, pentru că deși El mi-a dat

viață, eu am vrut să mi-o iau. I-am multumit că mi-a dat viața veșnică.

I-am cerut Domnului Isus să-mi ierte păcatele și să devină Domnul și Mântuitorul meu personal.

Atunci am simțit o ușurare uriașă. Parcă o pătură neagră mi s-a luat de pe minte. Am simțit pacea și dragostea lui Dumnezeu cum îmi cuprinde inima.

Reporter:

- De ce crezi că în ziua când ai aflat că nu vei mai putea juca handbal niciodată a fost cea mai neagră zi din viața ta, iar ziua când ai înțeles că totuși există un plan și o soluție pentru viața ta a fost probabil cea mai fericită până în momentul respectiv?

De ce aceste două zile puse în contradicție una cu cealaltă? Tu erai aceeași persoană. Care a fost diferența? Gândeai altfel lumea? Vedeai altfel lucrurile?

Eugenia Lup:

- Am început să văd diferit lumea. Am încercat să văd oamenii prin ochii lui Dumnezeu, să-i privesc așa cum cred că îi privește Dumnezeu. Am văzut că mai este speranță. Am descoperit Biblia și ajutorul pe care mi-l poate da Biblia.

Reporter:

- Probabil că mama ta și sora ta nu au fost foarte încântate de hotărârea pe care ai luat-o, de decizia ta.

Eugenia Lup:

- Mama mea nu s-a opus, dar sora mea a zis că sunt nebună.

Reporter:

- Mi se pare corect, erai „nebună pentru Christos“.

Eugenia Lup:

- Din punctul ei de vedere eram nebună. Gata cu distracțiile, deși nu eram o fire care să umblu prin discotecii, dar așa m-a văzut ea.

Reporter:

- Dacă am ajuns la capitolul acesta, chiar așa, te întreb și eu, de ce ai hotărât să-ți închizi viața? Așa spun oamenii în momentul când te pocăiești.

Mă refer la pocăința din inimă - atunci când hotărăști să trăiești o viață după voia lui Dumnezeu. Asta înseamnă pocăință, pentru că fiecare pădure are uscăturile ei...

Pentru că te-ai hotărât să trăiești o viață după voia lui Dumnezeu, oamenii cred că ți-ai închis viața și ai renunțat la bucurie, ai renunțat la veselie, la petreceri, la distracții, mai ales că aveai doar 19 ani. Care sunt bucuriile pe care le ai acum în viața ta?

Eugenia Lup:

- Sunt bucurii mari. Sunt căsătorită. Am un soț minunat care mă iubește și pe care-l iubesc mult.

Avem o fetiță, Cristiana, și ea este una din marile bucurii.

N-aș putea spune că toată viața e doar o bucurie pentru că mai vin și necazuri, dar împreună cu Dumnezeu trec peste ele mult mai ușor decât dacă aș fi singură.

Reporter:

- Eugenia, să vedem acum ce ne spune soțul tău despre tine.

Beni, care au fost momentele cele mai interesante în viața voastră - momente de decizii mari.

Beniamin Lup:

- În anul 1993, după ce ne-am căsătorit, Eugenia a rămas însărcinată. Am vizitat Turnu Severin. Era însărcinată în luna a treia, când un medic neatent i-a făcut o injecție greșită și a omorât sarcina.

Eugenia era pe patul spitalului din Turnu Severin, când medicul mi-a spus că s-ar putea să o pierd. I-am cerut medicului să facă orice să salveze și copilul și pe Eugenia. Medicul mi-a spus: „Copilul e deja aruncat și s-ar putea să-ți pierzi și soția.“

După ce a pierdut sarcina, în acel salon, în spitalul de Ginecologie din Turnu Severin,

patru persoane, patru femei din Oltenia L-au primit pe Christos, pentru că au văzut pacea și liniștea de pe fața Eugeniei și din inima ei. La întrebările lor referitoare la speranța ei, Eugenia le-a răspuns: „Eu știu că dacă mor, merg în cer.“ Și patru femei din zona Turnu Severin s-au întors la Dumnezeu, acolo în spital.

Reporter:

- Eugenia, de ce crezi că lasă Dumnezeu dureri în viețile celor care, în mod sincer, Îl aleg pe El ca Mântuitor, ca Stăpân, ca Domn? Ce-ai învățat din experiențele dureroase ale vieții tale? Între timp ai avut și un accident de mașină, după care te-ai ales cu clavicula ruptă în spital.

Eugenia Lup:

- Eu cred că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor cel iubesc pe Dumnezeu.“ Și chiar m-am întrebat: „Doamne de ce s-a întâmplat asta? De ce ai îngăduit accidentul ăsta?“

Reporter:

- Și de ce mie? Așa cum ne întrebăm fiecare.

De ce tocmai mie mi se întâmplă asta?

Eugenia Lup:

- Da. Și răspunsul l-am primit mai târziu, peste câteva săptămâni, când am întâlnit acolo în spital o tânără - Carla Preda - căreia i-am vorbit despre Dumnezeu și care s-a întors la Dumnezeu.

Dumnezeu are planurile Lui cu fiecare om.

Reporter:

- Și nu putem spune decât la fel ca și Iov:

„Slăvit să fie Numele Domnului!“ pentru viețile noastre.

Socialiștii spanioli cer drepturile omului pentru maimuțe

„Partidul Socialist Muncitoresc din Spania (PSOE) va cere Camerei Deputaților ca «drepturile omului» să fie acordate și maimuțelor superioare“, a dezvăluit recent cotidianul spaniol „El Mundo“.

Socialiștii premierului Zapatero (foto) au prezentat un proiect de lege prin care Spania să devină prima țară parteneră a Proiectului Maimuțe Superioare, condus de influentul filosof Peter Singer. Între obiectivele Proiectului se remarcă „inclusiunea antropoidelor ne-umane într-o comunitate de egali, acordându-le protecția morală și legală de care se bucură acum doar oamenii“. Motoul Proiectului este „Egalitate dincolo de umanitate“, militând pentru recunoașterea „drepturilor omului“ și pentru cimpanzei, bonobo, urangutani și gorile. Francisco Garrido, deputatul care a prezentat proiectul în Camera Deputaților, și-a susținut propunerea declarând: „Să fii mândru de propriile origini înseamnă să fii binecrescut“. „Suntem ambasadorii maimuțelor în Spania“, a declarat și reprezentantul Proiectului Maimuțe Superioare în Spania, Pedro Pozas.

Ridicoli, nu progresiști

Președintele organizației din Spania a Amnesty International, Delia Padron, și-a exprimat surpriza față de inițiativa socialistă. „Sunt surprinsă că se luptă pentru drepturile umane ale maimuțelor, când zilnic nu sunt recunoscute multor oameni“. Arhiepiscopul de Pamplona și Tudela, Francisco Sebastian, consideră că inițiativa este rizibilă. Arhiepiscopul s-a declarat cu atât mai surprins cu cât socialiștii nu acordă aceleași drepturi ale omului copilului nenăscut. Alții au văzut în propunerea PSOE un pas normal pentru socialiști. După ce au schimbat definiția căsătoriei, nemaifiind nevoie ca cei doi parteneri să fie de sexe diferite, socialiștii spanioli nu puteau continua decât cu schimbarea definiției persoanei. Bineînțeles, subiectul nu a scăpat bloggerilor, care s-au întrebat de ce nu se acordă aceleași drepturi și maimuțelor mici, de exemplu maimuțelor capucin. „Acestea utilizează unelte, ceva ce ne-am aștepta să fie atrăgător pentru partidul muncitorilor“, scrie un blogger. „Sprijinul acordat de premierul Zapatero Proiectului Maimuțelor Superioare se încadrează în mișcarea radicală de a respinge în Spania rădăcinile culturii creștine“, scrie alt blogger, argumentând că omul este coborât la nivelul de „specie ca oricare alta“.

Păcatul antropocentrismului

După reacțiile amuzate sau scandalizate pe care le-au trezit, socialiștii spanioli au negat că ar fi vrut să acorde drepturile omului maimuțelor, ci doar să le protejeze de rele tratamente. Francisco Garrido a susținut chiar că „este vorba despre tergiversări răutăcioase ale inițiativei socialiste. Asta este un antropocentrism de neiertat“.

Susținătorul infanticidului, Peter Singer (foto stânga), filosof australian și profesor de bioetică la Princeton University, acuză „specismul“, adică discriminarea unor ființe pe motiv că aparțin unor alte specii. Consideră că folosirea cărnii animalelor în alimentația oamenilor e nejustificată, deoarece provoacă suferință inutilă. În același timp, Singer consideră avortul, eutanasia și chiar infanticidul ca fiind justificate în anumite circumstanțe, precum în cazul copiilor cu handicapuri majore a căror viață ar provoca suferința lor și a părinților.

Creatorul „Mărețelor maimuțe“.

Autorul romanului „Mărețele maimuțe“, britanicul Will Self (foto dreapta), e renumit și pentru că s-

a drogat cu heroina în timpul unui zbor oficial în avionul fostului premier John Major, fiind concediat prompt de ziarul „The Observer“. Protagonistul romanului său, Simon Dykes, se trezește într-o dimineață constatând că el și restul oamenilor s-au transformat în cimpanzei, dar nu se poate detașa de anumite idei, potrivit cărora el a fost inițial uman. Urmează povestea adaptării la noua ordine mondială, în care oamenii sunt reduși la statutul de specimen exotic în grădina zoologică, iar

maimuțele ocupă cea mai înaltă treaptă pe scara evoluției. Romanul conține și un personaj amintind de Jane Goodall, omul de știință care a semnalat asemănările dintre structura familială a cimpanzeilor și cea umană. Datorită lui Goodall, cimpanzeii, bonobo și gorilele au fost incluși în categoria „hominizi“.

„Rottweilerul lui Darwin“.

Printre cei care susțin cauza extinderii Drepturilor Omului și la maimuțe figurează și Richard Dawkins. Etologul britanic de la Oxford, poreclit „Rottweilerul lui Darwin“ și cunoscut drept primul profesor de înțelegere publică a științei din istoria universității, împrumută astfel cauzei ceva din prestigiul său academic. Englezul se remarcă și prin ateismul sau radical, susținând că religia este un virus mental. (A.O., G.T.)

„O nouă formă de păgânism“

Alejandro Navajas, profesor de comunicare la Universitatea din Navarra, consideră că Proiectul Maimuțe Superioare este echivalent cu o întoarcere la perioada precreștină: „Această ecologie radicală este de fapt o nouă formă de păgânism sau o întoarcere la societatea precreștină“, declară profesorul Navajas agenției catolice de știri Veritas. „Germanicii și barbarii idolatrizau copacii și pădurea, acum ne întoarcem la toate astea. Este o respingere a culturii moderne, care are rădăcini creștine și care a dus, conform opiniei lor, la o distrugere a naturii. Se dorește întoarcerea la un stadiu precreștin, de așa-zisa «armonie» cu natura. În spatele acestor opinii există o oarecare ură împotriva omului, culpabilizat de deteriorarea naturii“, consideră Navajas.

Maxime

EVOLUȚIONISM

Despre „veriga de legătură lipsă“ din lanțul evoluției, oamenii de știință de astăzi par a ști totul, în afară de faptul că într-adevăr e „lipsă“.

Pentru unii, viața a început într-o celulă, și, dacă va fi aplicată litera legii, va sfârși ... tot într-o celulă.

Întrebarea nu este dacă omul s-a coborât dintr-o maimuță, ci când are de gând omul să nu mai coboare!

Dacă evoluționismul este valabil, cum se face că mamele au și astăzi tot numai două mâini?

Exemplu

Creștinii sunt lumina lumii, dar unii au uitat să aprindă întreprătorul.

Mult mai mulți oameni sunt călăuziți spre cer de urme de pași, decât prin semne indicatoare.

Credința adevărată este viața pe care o ducem, nu crezul pe care-l mărturisim.

Dragostea este mult mai ușor demonstrată decât definită.

Orice tată ar trebui să-și dea seama că, într-o zi, fiul său îi va urma exemplul, nu sfaturile.

Conversație

Conversația este o formă de comunicare în care bărbații nu încetează să se gândească, iar femeile nu se gândesc să înceteze.

În multe cazuri, nu există de fapt o comunicare, ci numai niște monologuri care se intersectează.

O singură conversație cu un om înțelept face mai mult decât zece ani de studiu.

Diferența dintre o prejudecată și o convingere este că poți să-ți aperi o convingere fără să te enervezi.

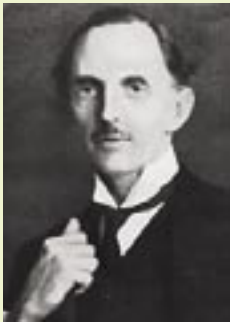
Convingerile sunt adevăruri la care ținem și care ne „țin“ în ceasuri de cumpănă.

Expert

Un expert este cineva care a făcut toate greșelile care se pot face într-un domeniu foarte specializat.
- Niels Bohr

Ar trebuie să ne schimbăm problemele între noi; fiecare suntem experți în rezolvarea problemelor altora!

Misionari și misiune

Charles T. Studd

1860-1931

„Tot înainte, nici o dată înapoi!“

„Unii doresc să trăiască într-un loc în care pot auzi clopotele unei biserici; eu vreau să deschid un magazin al Salvării în curtea iadului.“

Charles Thomas Studd s-a născut în Anglia în 1860, fiind unul dintre cei trei fii ai unui fost plantator, Edward Studd, care își făcuse o avere în India. Devenind creștin, acesta a început să se preocupe tot mai mult de bunăstarea spirituală a copiilor săi și a fost un adevărat model pentru ei.

Pe când avea 16 ani, C.T. Studd a devenit un jucător profesionist de crichet și la vârsta de 19 ani era căpitanul echipei sale de la colegiul Eton. Mai târziu a urmat Trinity College, Cambridge, unde de asemenea a fost recunoscut ca un excepțional jucător de crichet.

În 1878, la 18 ani, C.T. Studd a fost mântuit, în urma vizitei unui pastor la el acasă. Văzând nesiguranța tânărului, vizitatorul i-a spus despre darul vieții veșnice pe care Dumnezeu îl oferă oamenilor prin credința în Isus Christos. C.T. s-a convertit în aceeași zi împreună cu ceilalți doi frați ai săi.

A urmat însă o perioadă de șase ani „în umbră“. C.T. Studd spunea: În loc să spun altora despre dragostea lui Christos, eram egoist și țineam aceste lucruri pentru mine. Rezultatul? Treptat, dragostea mea a început să se răcească, și dragostea pentru lume să crească.

Dumnezeu a lucrat însă la viața lui, și după o boală gravă a fratelui său și auzindu-l predicând pe D.L. Moody, tânărul a reprimut bucuria salvării Lui.

„Am început să spun prietenilor mei să citească Evanghelia și să le vorbesc fiecăruia în parte despre sufletele lor. Nu pot să exprim bucuria pe care am simțit-o când am văzut primul suflet întors la Domnul. Nimic nu se compara cu aceasta.“

Domnul și-a continuat lucrarea în viața lui și l-a condus în China. C.T. Studd a fost unul dintre „Cei șapte de la Cambridge“ care s-au oferit ca misionari pentru Hudson Taylor, și în februarie 1885 au plecat spre China.

Acolo, ei au început să studieze limba și cultura, mai târziu identificându-se cu chinezii, purtând haine tradiționale și mâncând aceeași mâncare ca ei. Pe când era în China, C.T. Studd a împlinit vârsta de 25 de ani, vârstă la care, potrivit dorinței tatălui său intra în posesia unei mari sume de bani.

Citind și rugându-se, C.T. Studd a simțit că trebuie să-și dea întreaga avere lui Christos. Astfel, el a trimis 5.000 de lire lui Moody, 5.000 de lire lui George Müller, și alte sume mari de bani pentru alte misiuni. Tot ceea ce a păstrat pentru el a fost suma de 4.000 de lire.

După 3 ani de la sosirea în China, C.T. Studd s-a căsătorit cu o misionară irlandeză, Priscilla Livingstone Steward. Înainte de nuntă, el i-a spus ce sumă de bani mai avea în posesie. Însă ea a replicat: „Charlie, ce i-a spus Domnul să facă tânărului bogat?“ „Să vândă tot.“ „Ei bine, noi ne vom începe căsnicia dăruind tot ce avem Domnului.“ Așa că au dat și restul banilor în slujba lui Dumnezeu.

Împreună, ei au slujit în China, prin multe greutăți și pericole, până în 1894, când starea lor de sănătate i-a forțat să se reîntoarcă în Anglia.

Între 1896-1897, C.T. Studd a făcut turul universităților americane, în numele Mișcării Studenților Voluntari, în cadrul căreia studenții

erau încurajați să-și dedice viața Domnului și lucrării de misiune.

În 1900, familia Studd s-au mutat în India de Sud, unde C.T. Studd a slujit ca pastor al unei biserici pentru 6 ani.

Întorcându-se acasă în 1906, misionarul a fost mișcat de nevoia de lucrare de misiune, de pionierat în Africa. Dar din nou drumul nu era lipsit de dificultăți. Fără bani, bolnav, respins de comitetul de oameni de afaceri care promisese să-l ajute financiar, și totuși fiind în voia lui Dumnezeu, încă o dată, C.T. Studd a trecut peste toate.

În ciuda interdicției medicului, lăsându-și soția și cele patru fiice în Anglia, misionarul a plecat în inima Africii în 1910, unde a lucrat până la moartea sa în 1931.

Deși foarte bolnav, C.T. Studd a adus multe roade pentru Salvatorul lui. Cu puțin înainte de moarte, într-o scrisoare adresată celor de acasă, el scria: „Apropiindu-mă de momentul plecării mele din această lume, am puține lucruri de care să mă bucur: faptul că Dumnezeu m-a chemat în China și m-am dus, în ciuda opoziției multora; faptul că am acționat așa cum Christos a spus tânărului bogat; faptul că în 1910 mi-am dedicat viața acestei lucrări, care nu e numai pentru Sudan, ci pentru întreaga lume neevanghelizată.“

Într-o zi de iulie a anului 1931, C.T. Studd a plecat acasă, ca să fie împreună cu Domnul său pe care L-a iubit atât de mult și pe care L-a slujit cu atâta credințioșie.

„Viața sa stă mărturie pentru întreaga lume - un semn pentru toate generațiile următoare că merită să pierzi tot ceea ce această lume poate oferi. Viața lui va fi pentru totdeauna un reproș la adresa creștinismului superficial. El a demonstrat ce înseamnă să-L urmezi pe Christos fără a te uita în urmă, și cu orice preț.“

Traducere și adaptare, Mihaela Adam michelle_mws@yahoo.com

Material tradus, adaptat și preluat de la Worldwide Missions. Autor: Stephen Ross

Maxime, cugetări și întâmplări cu tâlc

Sunt așa de pocăit încât ...

- toți cei care nu se poartă cum mă port eu merg în iad
- toți cei care nu cred ceea ce eu cred nu au caracter
- toți cei care nu se închină cum mă închin eu sunt eretici
- toți cei care nu se îmbracă cum mă îmbrac eu nu sunt evlavioși
- toți cei care nu văd lucrurile din perspectiva mea sunt înguști
- toți cei care nu au doctrina mea nu cunosc Biblia
- toți cei care nu au pregătirea mea sunt inferiori
- toți cei care nu mă apreciază nu au dragoste adevărată
- toți cei care nu sunt la mine în biserică sunt fără speranță
- toți cei care nu sunt de acord cu mine sunt inconsecvenți
- toți cei care au prieteni în afară de mine nu-mi sunt loiali

SUNT AȘA DE POCĂIT ÎNCĂT :

- toate celelalte biserici nu au doctrina și strategia bună
- în afară de pastorul meu, ceilalți sunt înguști și eretici
- mă mândresc cu smerenia mea
- ceilalți nu pot să-mi fie prieteni, nu se ridică la nivelul meu
- nu sunt prieten cu cei din lume, ei sunt păcătoși
- judec pocăința altora după felul în care se îmbracă
- judec pocăința altora după felul în care se închină
- judec pocăința altora după preferințele mele
- mă poticnesc de orice detaliu mic pe care Scriptura nu îl menționează
- mă supăr de fiecare dată când sunt muștrat
- nu mă cobor la nivelul altora care au nevoie de ajutor
- dau sfaturi altora tocmai în domeniile în care eu eșuez
- sunt invidios pe toți cei care au mai mult ca mine
- nu bârfesc, doar dau sfaturi pentru rugăciune

SUNT AȘA DE POCĂIT ÎNCĂT:

- n-am să mă schimb niciodată
- cred că dețin tot adevărul doctinar și sunt infailibil
- întotdeauna nu este vina mea, alții sunt de vină
- nu pot niciodată să îmi cer iertare : este prea greu
- nu pot niciodată să recunosc că s-ar putea să nu am dreptate
- îi manipulez pe toți cei din jurul meu
- știu mai bine eu ce trebuie să fac decât Dumnezeu
- dacă toți ar fi ca mine, lumea ar fi un paradis
- confund absolutul cu relativul în cele spirituale
- impun principii și tradiții în dauna Scripturii
- fac tot ce pot ca să câștig, indiferent care este costul

- fur la locul de muncă deoarece nu sunt singurul care o face

SUNT AȘA DE POCĂIT CĂ ...

- vreau să ajung tot mai sus în ierarhia bisericii
- limbajul meu distruge în fiecare zi câte un cuget bun și Dumnezeu a ajuns să fie mândru de mine
- nimeni nu predică mai bine ca mine
- nimeni nu cântă mai bine ca mine
- nici o biserică din oraș nu este bună pentru mine
- toți pastorii pe care îi cunosc sunt fără caracter
- mă consider cel mai înțelept om din biserică
- dacă alții mi-ar urma exemplul în biserică, totul ar merge fără nici o problemă
- îl las pe diavol să dezbină relații prin mine
- îl las pe diavol să dezbină biserici prin mine
- îl las pe diavol să dezbină familii prin mine
- nimeni nu merită mai mult respect ca mine în biserică
- eu nu pot sluji niciodată, sunt prea ocupat cu disciplinele spirituale

Doamne păzește-ne de această POCĂINȚĂ falsă

(Emanuel Horatiu Popa)

Adevărata noastră valoare

Un medic a spus că trupul uman conține suficient oxid de calciu pentru a văruia un coteț de găini, îndeajuns fier pentru a produce un cui, îndeajuns fosfor pentru a pune vârf la 2200 de chibrituri, îndeajuns sulf pentru a curăți un câine de purici, îndeajuns potasiu pentru a arunca în aer o mașină de jucărie, îndeajuns zahăr pentru a îndulci șase cani de ceai, îndeajunsă grăsime pentru a face șase bucăți de săpun și toate acestea n-au o valoare mai mare de câteva sute de lei.

Cât de departe este această evaluare de prețul pe care L-a plătit Dumnezeu pentru noi la Golgota!

Ce mare diferență între această descriere „materialistă” și descrierea spirituală pe care o face David în psalmul 139:

„Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele. Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule și cât de mare este numărul lor!”

Bisericile Asociației - 2006

Sărbătoare la Sacramento.

Cu deosebită bucurie, duminică, 30 aprilie dimineața la Sacramento, a avut loc Serviciul Divin de instalare a Păstorului bisericii „Bethel” Sacramento. Cu această ocazie, Cuvântul Domnului a fost vestit prin frații păstori care au avut mesaje de îndrumare și încurajare pentru păstor și biserica „Bethel”. Au vorbit frații: Ionuț ... și Sandu Crișan din partea bisericii „Bethel”, Claudiu Vâlcu de la biserica „Harul” Sacramento, Liviu Țiplea, președintele Asociației Baptiste și Daniel Branzai, vicepreședinte al Asociației. În timpul serviciului a cântat corul mixt, corul tineretului, și corul bărbătesc al bisericii „Bethel”, împreună cu corul bărbătesc „Laudă Mielului” dirijat de fr. Sami Prelipceanu. Fr. Păstor Doru Aninoiu și-a prezentat autobiografia, urmată de punerea mâinilor și de rugăciuni. Cu cântarea „Râul binecuvântării” și rugăciunea de încheiere a fr. Doru Aninoiu a luat sfârșit serviciul divin. A urmat o masă de părtășie pregătită de surorile bisericii „Bethel” pentru toți cei prezenți. Domnul să fie Lăudat ! (A consemnat, Mitică Ghitea)

Împreună cu fratele Liviu Țiplea, am fost la Sacramento să vizităm două biserici binecuvântate. La una a fost instalarea fratelui Doru Aninoiu ca păstor principal, iar la cealaltă am fost să slujim cu Cuvântul și să vedem construcția unei clădiri auxiliare care va găzdui o sală de mese, o bucătărie și câteva săli pentru clasele de Școală Duminicală.

La prima biserică am fost șocați să aflăm că aproximativ 60% din membrii sunt veniți din Republica Moldova. Ei au familii cu copii mulți ceea ce a înlesnit bisericii să aibe cor de copii, de adolescenți și de tineret.

Ambele servicii de închinare s-au bucurat de participarea acestui cor bărbătesc de excepție, numit „Laudă Mielului”, care adună sub bagheta măiastră a lui Sami Prelipceanu frați din majoritatea bisericilor din San Francisco și Sacramento. La numărul acestora se vor adăuga și alți bărbați din Portland și din Los Angeles când, vara aceasta, vor pleca într-un turneu prin bisericile românești din Spania, Italia, Germania și Austria.

Așezat providențial la mijlocul distanțelor dintre extremitățile coastei de vest a Americii, orașul Sacramento este parcă predestinat să găzduiască întrunirile noastre periodice. Bisericile de acolo și cei doi tineri păstori, care au fost și colegi la Institutul Teologic de la București, ne-au asigurat că doresc să stabilească un climat de părtășie primitoare pentru toți aceia care vor dori să viziteze orașul Sacramento. M-am bucurat să-i văd stând unul lângă altul atât la serviciul de

dimineață de la „Bethel”, cât și la cel de după amiază de la „Harul.”

La bucuriile și emoțiile slujirii se adaugă pentru cei doi păstori și acelea ale ...paternității. Sanda Vâlcu este însărcinată cu cel de al treilea copil al familiei, iar, Aninoiu cu cel dintâi. Le dorim la amândouă o sarcină cât mai ușoară și copii sănătoși.

De cazat, am stat la familia lui Radu Oanță, a cărui casă este un veritabil han la care trag de regulă vizitatorii. M-am bucurat să aflu că fata lor este plecată împreună cu soțul ei american la București pentru câțiva ani. Ei lucrează acolo ca misionari. Ajunși între timp bunici, soții Oanță își satisfac dorul de cei plecați uitându-se la ecranul computerului unde-i pot vedea și auzi, „în direct”, grație Internetului, pe cei din România.

Am făcut această călătorie cu mașina, câte șase ore la dus și la întors. Timpul a zburat însă repede, pentru că am avut de discutat și de împărțit o sumedenie de lucruri.

MARE BUCURIE LA BISERICA BAPTISTĂ DIN NASHVILLE, TENNESSEE

1 Aprilie 2006 pentru grupul de credincioși români de la Tulip Grove Baptist Church a fost o zi de rededicare a tuturor credincioșilor în lucrarea Domnului și în mod special o zi în care Fr. Cristian Talpoș a fost ordonat să slujească în lucrarea de vestire a Evangheliei, prin punerea mâinilor de către ceata presbiterilor.

Fr. Cristian Talpoș a absolvit Seminarul Teologic Baptist din București în Iunie 1999 și s-a stabilit la Nashville împreună cu soția Simona. Serviciul de ordinare a cuprins mesaje pline de putere, poezii și cântări potrivite.

Au participat frați păstori din Asociația Baptistă Română: Dr. Teofil Cocian, păstor al Primei Biserici Baptiste din Atlanta, Georgia, Fr. Viorel Clintoc, păstor al Bisericii Baptiste din Akron, Ohio și Fr. Dan Paul, păstor al Bisericii Baptiste din Cleveland, Ohio.

Deasemenea au participat Fr. Vasile Rodila și Ioan Oroianu din Atlanta, Fr. Phil Lundy păstor cu muzica la biserica gazdă și fr. Benjamin Teodosiu din Biserica Română locală. Serviciul divin a continuat cu o părtășie la masă.

Domnul să reverse har peste comunitatea Română din Nashville și cât mai mulți să aibă parte de mântuire.

În slujba Lui, Benjamin Teodosiu. Tel. 615-889-3128

P. S. - Adresa Bisericii: 563 Shute Lane, Old Hickory TN 37138

Singurul regret pe care-l am este că la intrarea de la Sacramento au lipsit două persoane. Cel dintâi este Nelu Gug, păstorul care a început biserica din Sacramento și care s-a mutat între timp la San Antonio și Iosif Serac, reprezentant al Asociației din Comisia pastorală și păstor interimar care a știut, împreună cu un Comitet foarte matur și duhovnicesc al Bisericii „Bethel” să traverseze apele învolburate din perioada de tranziție până la instalarea unui nou păstor. Motivele absenței lor au fost diferite, dar inima mea și a multora din cei prezenți le-a simțit lipsa.

Ne vom întoarce la Sacramento în primele zile ale lunii Iunie 2006 pentru întâlnirea de primăvară a păstorilor de pe coasta de vest a Americii.

În primele zile ale lunii Septembrie 2006, ne vom întoarce încă o dată. De data aceasta va fi pentru Convenția anuală a Bisericilor din Asociația noastră. Sperăm să veniți mulți și să fie o adevărată sărbătoare a biruințelor Domnului în poporul vorbitor de limbă română.

Ca unul care am deja puțină experiență cu Sacramento, vă sfătuiesc să vă luați câteva zile libere și, cu ocazia Convenției sau altădată, să mergeți să vizitați extraordinarele

împrejurimi. Vă așteaptă lacul Tahoe, cel mai adânc lac continental din America, canionul și faimoasele cascade din Yosemite National Park precum și uiașii copaci multimilenari de la Sequoia National Park. Toate aceste minunății sunt la o distanță de două - patru ore de mers cu mașina.

Fie ca Dumnezeu să rămână cu binecuvântările Lui și cu călăuzirea Lui minunată peste frații și surorile noastre din foarte frumoasa zonă a orașului Sacramento.

A consemnat, Daniel Brânzei

DIN MARGINEA LUMII SPRE CENTRUL AFRICII

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea de a lua parte la lucrarea misionară între pigmeii din Africa Centrală. Împună cu doi frați din biserică, Adrian Petrișor și Lucian Mația am vizitat frați și biserici în Bangui și împrejurimi. Persoana de contact a fost fratele John Balizou, în familia căruia am fost și găzduiți.

Situația în țară nu e de loc optimistă. Conflictele civile între 2001-2003 au alungat toți investitorii străini, iar ambasaderele, în proporție

Am primit de la Eugen Mîtreă, plecat din Los Angeles ca misionar în Ierusalim, noutăți despre lucrarea lui. Așa cum probabil cei care ați fost în Ierusalim știți, între zidurile străvechii cetăți există o mică adunare de creștini vorbitori de limbă română. Iată ce aflăm de la Eugen:

„Dumnezeu a făcut lucruri noi aici. Chiar dacă unii dintre membrii adunării noastre au trebuit să se întoarcă acasă în România, numărul nostru nu a scăzut în mod dramatic. Locul celor plecați a fost luat de un grup de 20 de credincioși din Tel Aviv și din Ashkelon care ni s-au adăugat toamna trecută. Ei vin cu regularitate la Ierusalim în fiecare Sabat, majoritatea cu taxiul. Prin adăugarea lor putem spune că „mai mult de jumătate“ din totalul membrilor noștri sunt „locali“, rezidenți sau cetățeni ai Israelului. Când am început această biserică, în urmă cu 11 ani, lucrul acesta părea imposibil. Acum avem printre noi douăzeci și cinci de

Israel

copii, aparținând la șaptesprezece familii. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă!

Fotografia vă prezintă și altă „noutate“. Robert este primul soldat IDF (Israeli Defense Force) membru în adunarea noastră. Rugați-vă pentru protecția lui și pentru mărturia lui printre colegii care-l întrebă curioși despre credința în Yeshua ...

O altă „noutate“ este și Judith, cea dintâi „sabă“ (născută în Israel) convertită în adunarea noastră. Ea este căsătorită cu un imigrant român și a învățat să vorbească limba română. Rugați-vă și pentru ea căci părinții ei nu știu că ea a împlinit ceea ce scrie în Fapte 19:5 ...

Și pentru că tot vorbim despre rugăciune, rugați-vă și pentru o femeie numită „Edith“. Ea a venit în Israel din România de peste treizeci de ani. Soțul ei a murit între timp și ea s-a convertit la credință. Locuiește departe în Sud și tare ar dori să poată vinde casa de acolo și să-și cumpere alta în Ierusalim ca să fie aproape de adunare. Și ea are doi copii militari IDF.“

de 90 %, au fost retrase. Rezultatul: o economie autohtonă aproape inexistentă și o populație săracită, iar orașul-capitală este plin de clădiri arse și abandonate.

Într-o zi, după multe ore de mers cu mașina prin pădurea tropicală, am ajuns în sătucul unui trib de pigmei. Oameni care într-adevăr nu posedă nimic în afară de hainele rupte pe care le poartă, nu știu citi, nu știu scrie, nu știu ziua în care s-au născut sau anul în care suntem. M-am întrebat oare cine este cu adevărat rupt de realitate, ei sau noi?

La un semnal din tobe au început să apară rând pe rând din pădure, supermarketul lor, așa cum o numea fratele John. Curățenia lor individuală lasă de dorit. Lipsa apei este cauza principală a stării lor. Mulți dintre ei au infecții vizibile pe corp, iar unii suferă de lepră.

După ce s-au strâns, am avut un

persoane l-au mărturisit în apa botezului pe Isus Christos ca Mântuitor și Domn.

Ne-au rămas în inimă acești frați. De curând prin fratele Charlie Perrier care ne-a vizitat și care a fondat misiunea pentru triburile din Africa Centrală, am trimis fonduri pentru a construi o biserică și a cumpăra medicamente.

Dumnezeu a trezit duhul mai multor frați din Biserica din Beaverton care vor să meargă în viitor în Africa să se implice în această lucrare.

Eusebiu Rusu

timp de închinare în bisericuța lor construită din paie. A fost o mare lecție pentru noi să vedem bucuria cu care cântau, sinceritatea cu care se rugau. Pentru ei credința e simplă. Ei știu că Dumnezeu e mai puternic decât spiritele rele, iar Isus Christos îi va duce în cer.

Apoi am mers patru mile până la Râul Congo, unde treisprezece

